



Handelingen

30 - 31

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1988-1989

Vergaderingen van **april 1989**

OVERDRACHT ONROERENDE GOEDEREN NAAR GEMEENSCHAPPEN &
GEWESTEN
TEWERKSTELLINGSPROGRAMMA'S
UITVOERING BIJZONDER DECREËT BETREFFENDE DE ARGO
TOEKENNING VERGUNNING VOOR ADOPTIEDIENSTEN
ONTWIKKELING DOSSIER SPARRENHOVE TE EKE-NAZARETH
AANSCHAF KANTOORMEUBILAIR MINISTERIE VLAAMSE GEMEENSCHAP
WEIGERING BESCHERMING HUIZE MESSIAEN TE ANTWERPEN
ONRUST IN THEATERWERELD
VEILIGHEID SPORTINFRASTRUCTUUR
UITGAVE BROCHURE DE FINANCIERING VAN HET NIEUWE BELGIE
OPRICHTING RUG-ARCHITECTUURLICENTIE
ONSAMENHANGENDE AANPAK WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK
INSTALLATIEEUROLOKETTEN
VDAB-PILOOTZONES BESTRIJDING LANGDURIGE WERKLOOSHEID
EXPLOITATIEVERGUNNING SADICI GENTSE KANAALZONE
BEOORDELINGSCRITERIA INZAKE DOPINGPRODUKTEN
AANHOUDENDE ONRUST IN OPVOEDINGSINSTELLINGEN
CONTROLE KLASSE 1-STORT TE ZONNEBEKE
AFVALVERWERKING ANTWERPSE AGGLOMERATIE

Inhoud

Nr. 30

Woensdag 19 april 1989

Berichten van verhindering, blz. 823

Begrotingen

Indiening en verwijzing, blz. 823

Begrotingsstuk

Indiening en verwijzing, blz. 823

Ontwerpen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 823

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 823

Voorstel van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 824

Nota

Indiening en verwijzing, blz. 824

Verslagen

Indiening, blz. 824

Motie

Indiening en verwijzing, blz. 824

Verzoekschriften

Indiening en verwijzing, blz. 824

Mededeling van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 824

Kennisgevingen van het Arbitragehof

Indiening, blz. 824

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 69)

Indiening, blz. 825

Regeling van de werkzaamheden

, blz. 825

Vragen (R.v.O. art. 70)

Vraag van de heer D. Vervaeke tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de overdracht van onroerende goederen naar Gemeenschappen en Gewesten, blz. 825

Regeling van de werkzaamheden

Verdaging van een agendapunt, blz. 826

Vragen (R.v.O. art. 70) (Voortzetting)

Vraag van de heer L. Dhoore tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de tewerkstellingsprogramma's, blz. 826

Regeling van de werkzaamheden

, blz. 827

Interpellaties (R.v.O. art. 72)

Interpellatie van mevrouw A.-M. Neyts-Uytebroeck tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de concrete uitvoering van het bijzonder decreet betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs, blz. 827

Sprekers : mevrouw A.-M. Neyts-Uytebroeck, Minister D. Coens

Indiening van moties, blz. 832

Voorstel van decreet van de heer J. Ansoms c.s. houdende toekenning van een vergunning voor adoptiediensten — 85 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking, blz. 832

Sprekers : mevrouw T. Merckx-Van Goey, verslaggever, de heer W. Peeters, mevrouw M. De Meyer, de heer J. Ansoms, Minister J. Lenssens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 841

Regeling van de werkzaamheden

, blz. 842

Interpellaties (R.v.O. art. 72) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer W. Van Durme tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de ontwikkelingen in het dossier Sparrenhove te Eke-Nazareth, inzonderheid wat het MPI betreft, blz. 842

Sprekers : de heren W. Van Durme, E. Flamant, Minister J. Lenssens

Indiening van moties, blz. 845

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de aankoop van meubelen ten behoeve van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

Interpellatie van de heer J. Van der Sande tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de levering en de plaatsing van kantoormeubilair in het Markies- en het Boudevijncomplex te Brussel, blz. 846

Sprekers : de heren A. Denys, J. Van der Sande, J. Geysels, Minister G. Geens

Indiening van moties, blz. 856

Motie van Orde

Voorstel tot aanvulling van de agenda, blz. 857

Regeling van de werkzaamheden

, blz. 857

Nr. 31

Donderdag 20 april 1989

Berichten van verhindering, blz. 859

Actuele vragen (R.v.O. art. 71)

Actuele vraag van de heer L. Hancké tot de heer L. Waltmiel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de weigering van bescherming voor Huize Messiaen te Antwerpen, blz. 859

Actuele vraag van de heer M. Van Peel tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de huidige onrust in de theaterwereld, blz. 860

Actuele vraag van de heer D. Vervaeke tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de veiligheid van de sportinfrastructuur, blz. 861

Actuele vraag van de heer W. Cortois tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de uitgave van de brochure De financiering van het nieuwe België, blz. 862

Actuele-vraag van de heer W. Seeuws tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de in uitzicht gestelde oprichting van een licentie architectuur bij de RUG, blz. 863

Actuele vraag van de heer H. Candries tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over het gebrek aan samenhang in de aanpak van het wetenschappelijk onderzoek, blz. 864

Actuele vraag van de heer J. Laverge tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de installatie van Euroloketten, blz. 865

Actuele vraag van de heer J. De Roo tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de VDAB-pilootzones ter bestrijding van de langdurige werkloosheid, blz. 866

Actuele vraag van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de exploitatievergunning van SADICI in de Gentse kanaalzone, blz. 867

Interpellaties (R.v.O. art. 72)

Interpellatie van de heer J. Devolder tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over de beoordelingscriteria inzake dopingproducten, blz. 868

Sprekers : de heer J. Devolder, Minister H. Weckx

Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de aanhoudende onrust in de opvoedingsinstellingen, blz. 871

Sprekers : mevrouw M. Vogels, de heren M. Mahieu, L. Hancké, A. Denys, J. Sleecx, Minister J. Lenssens

Indiening van moties, blz. 881

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Aanwijzing van een lid, blz. 881

Voorstel van decreet van de heer J. Ansoms c.s. houdende toekenning van een vergunning voor adoptiediensten — 85 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 6

Hoofdelijke stemming, blz. 882

Interpellaties (R.v.O. art. 72) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de controle op het klasse 1-stort te Zonnebeke, blz. 883

Sprekers : de heren J. Cuyvers, M. Capoen, Minister T. Kelchtermans

Interpellatie van de heer L. Hancké tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de afvalverwerking in de Antwerpse agglomeratie, blz. 889

Sprekers : de heren L. Hancké, Minister T. Kelchtermans

Regeling van de werkzaamheden, blz. 894

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 14 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

H. Adriaensens, E. Beysen, O. Lefebber, A. Steverlynck, H. Suykerbuyk ; gezondheidsredenen.

L. Nelis-Van Liedekerke, P. Vangansbeke ; buitenslands.

P. Berben, G. Temmerman, F. Verberckmoes, F. Vermeiren ; ambtsverplichtingen.

M. Panneels-Van Baelen ; familie-verplichtingen.

BEGROTINGEN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende begrotingen werden ingediend :

— Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de

Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1989
— 7-A (1988-1989) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

— Ontwerp van decreet houdende de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1989
— 8-A (1988-1989) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting en de verschillende ter zake bevoegde Commissies.

BEGROTINGSSTUK

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende begrotingsstuk werd ingediend :

— Algemene toelichting bij de middelen- en de uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1989
— 6-A (1988-1989) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting en de verschillende ter zake bevoegde Commissies.

ONTWERPEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

— Ontwerp van decreet houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht betreffende sommige tuchtmaatregelen getroffen ten aanzien van de leden van de gemeentepolitie

— 191 (1988-1989) — Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

— Ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 28 juni 1985 houdende vaststelling, voor het Vlaamse Gewest, van regelen betreffende de organisatie van de procedure alsook de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten

— 194 (1988-1989) — Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

VOORSTELLEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingediend :

— Voorstel van de heer J. Gabriëls houdende regeling van het geschiedenisonderricht in het secundair onderwijs

— 190 (1988-1989) — Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs en Vorming.

Voorzitter

- Voorstel van decreet van de heer J. Gabriels houdende invoering van een verplicht lespakket „Vlaamse Beweging” in het secundair onderwijs
— 195 (1988-1989) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Onderwijs en Vorming.
- Voorstel van decreet van de heer H. Lauwers c.s. houdende regeling van de gemeentelijke inspraakrechten en -plichten in Gemeenschapsaangelegenheden
— 196 (1988-1989) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.
- Voorstel van decreet van de heer H. Lauwers c.s. houdende regeling van de gemeentelijke inspraakrechten en -plichten in Gewestaangelegenheden
— 197 (1988-1989) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende voorstel van resolutie werd ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heer G. Annemans betreffende het voornemen het gebruik van de Engelse taal aan de loodsen op de Westerschelde op te leggen
— 192 (1988-1989) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Openbare Werken en Vervoer.

NOTA

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende nota werd ingediend :

- Nota migrantenbeleid van de Vlaamse Executieve, ingediend door de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.

VERSLAGEN

Indiening

De Voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- door mevrouw T. Merckx-Van Goey namens de Commissie voor Welzijn en Gezondheid over het voorstel van decreet van de heer J. Ansoms c.s. houdende toekenning van een vergunning voor adoptiediensten
— 85 (BZ 1988) — Nr. 6.
- door de heer F. Aerts namens de Commissie voor Economie, Energie en Tewerkstelling over het voorstel van resolutie van de heer M. Olivier c.s. betreffende het voeren van een Vlaams beleid inzake rationeel energiegebruik in woningen
— 175 (1988-1989) — Nr. 2.

MOTIE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende motie werd ingediend :

- Motie van het College van Burgemeester en Schepenen en van de Gemeenteraad van Kapelle-op-den-Bos inzake het Hulpfonds tot financieel herstel van de gemeenten en het Gemeentefonds.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

VERZOEKSCHRIFTEN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende verzoekschriften werden ingediend :

- Verzoekschrift van mevrouw Reyskens-Pluym betreffende bezoekrecht voor geestelijk gehandicapte
— 6 (1988-1989).
- Verzoekschrift van mevrouw Bolle-Vanhoutte betreffende ontoereikend inkomen ten opzichte van schuldenlast
— 7 (1988-1989).

Verwezen naar de Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften,

MEDEDELING VAN HET REKENHOF

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende mededeling van het Rekenhof werd ingediend :

- Mededeling van het Rekenhof van een brief aan de Gemeenschapsminister van Cultuur inzake het beheer van het Cultureel Centrum „Koningslo” te Vilvoorde.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

KENNISGEVINGEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende kennisgevingen van het Arbitragehof werden ingediend :

- Kennisgeving van het Arbitragehof inzake de beroepen tot vernietiging en de vorderingen tot schorsing van de wet van 23 maart

Voorzitter

1989 betreffende de verkiezing van het Europees Parlement respectievelijk ingesteld door de heren G. Annemans, G. Pauli en M. Storme en consoorten
- Rolnummers 132, 133 en 134.

- Kennisgeving van het Arbitragehof inzake de beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1988 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsens van zeevaartuigen
- Rolnummers 112 en 114 tot 131.

Deze kennisgevingen liggen ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering.

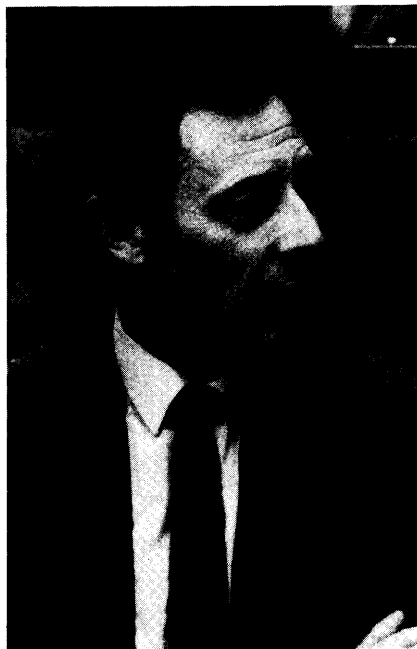
SCHRIFTELIJKE VRAGEN

(R.v.O. art. 69)

Indiening

De Voorzitter : Schriftelijke vragen werden ingediend door :

- de heren V. Anciaux, G. Annemans, P. Berben, R. Blanpain, P. Breyne, G. Cardoen, W. Cortois, J. Cuyvers, A. De Beul, mevrouw M. De Meyer, de heren A. Delys, J. De Roo, M. Desutter, J. Devolder, M. Didden, J. Geysels, G. Janzegers, A. Laridon, H. Lauwers, J. Loones, mevrouw N. Maes, mevrouw T. Merckx-Van Goey, de heren M. Olivier, L. Peeters, M. Schoeters, J. Sleecx, J. Timmermans, mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche, de heren H. Van Dienderen, J. Van Eetvelt, J. Van Hecke, B. Van Hooland, L. Vanhorenbeek, D. Van Mechelen, R. Van Steenkiste, F. Vermeiren, D. Vervaeet, mevrouw M. Vogels.



De heer L. Dhoore (CVP) vroeg de bevoegde Gemeenschapsminister o.m. met welke prioriteiten rekening zal worden gehouden inzake tewerkstellingsprogramma's

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Dames en heren, in overleg tussen de betrokkenen zullen de interpellaties van de heer Devolder tot Minister Weckx over de beoordelingscriteria inzake dopingproducten en van mevrouw Vogels tot Minister Lenssens over de aanhoudende onrust in de opvoedingsinstellingen morgen bij het begin van de vergadering, onmiddellijk na de actuele vragen, worden gehouden.

VRAGEN (R.v.O. art. 70)

Vraag van de heer D. Vervaeet tot de heer G. Geens, Voorzitter van de

Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de overdracht van onroerende goederen naar Gemeenschappen en Gewesten

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Vervaeet tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de overdracht van onroerende goederen naar Gemeenschappen en Gewesten.

De heer Vervaeet heeft het woord.

De heer D. Vervaeet (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, in toepassing van artikel 12 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 heeft de Vlaamse Executieve op 4 mei 1988 besloten de dringende en globale uitvoering van de overdracht van de onroerende goederen van de Staat naar de Gemeenschappen en Gewesten aanhangig te maken bij het Overlegcomité Regering-Executieven.

Daarenboven heeft de Vlaamse Executieve op 15 juni 1988 haar goedkeuring gehecht aan twee bijkomende ontwerpen van koninklijk besluit namelijk één betreffende de overdracht van de boswachtershuizen en gebouwen gelegen in de aan de boswetgeving onderworpen bossen, en één betreffende de openbare parken.

Kan de Voorzitter van de Vlaamse Executieve mij mededelen wanneer deze overdrachten eindelijk zullen plaats hebben? En welke inspanningen, indien nog nodig, hij hiervoor zal doen?

Over welke boswachtershuizen, gebouwen en openbare parken gaat het?

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, zoals u weet is de nationale overheid bevoegd voor de definitieve regeling van de overdracht van goederen door de Staat aan de Gemeenschappen en Gewesten.

Geens

Er dient nu een onderscheid gemaakt tussen de eigendomsoverdracht op basis van artikel 12 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en de eigendomsoverdracht op basis van artikel 57 van de bijzondere financieringswet van 16 januari 1989.

Ter voorbereiding van de overdracht van goederen in toepassing van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, heeft de Vlaamse Executieve in 1987 en 1988 in totaal zeven globale ontwerp-koninklijke besluiten aan de nationale Regering voorgelegd. Het gaat om : domeingoederen in de Brusselse agglomeratie, culturele infrastructuur, sportcentra, kampeerterreinen en jeugdherbergen, onbevaarbare waterlopen, openbare parken en boswachtershuizen.

Desgewenst kan de lijst met de gevraagde dertien openbare parken en dertig boswachtershuizen rechtstreeks aan de vraagsteller worden overgemaakt.

Tot op heden werd een artikel 12 van de bijzondere wet, slechts in zeer beperkte mate uitvoerig gegeven. De nationale Regering die verantwoordelijk is voor het uitvaardigen van de in Ministerraad overlegde koninklijke besluiten tot overdracht van de goederen op basis van voornoemd artikel 12, onderzoekt momenteel in overleg met de Executieven de maatregelen om de uitvoering van deze bepaling te versnellen.

Bovendien voorziet artikel 75 van de bijzondere financieringswet in een overdracht van rechtswege van, samengevat, volgende goederen :

1. de goederen, die uitsluitend betrekking hebben op onderwijs van één taalstelsel ;
2. de goederen, die betrekking hebben op openbare werken en verkeer, alsook de grote waterbouwkundige werken ;
3. de goederen die verworven of gebouwd werden ten laste van de gewestelijke, gemeenschaps- en culturele begrotingen, vóór de inwerking-treding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Een lijst van alle op basis van voornoemd artikel 75 over te dragen goederen zal bij koninklijk besluit worden vastgesteld op eensluidend advies van de Executieven.

De diensten van de Vlaamse Executieve werken actief mee aan de opmaak van deze lijst.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

Verdaging van een agendapunt

De Voorzitter : Dames en heren, in overleg tussen de betrokkenen wordt de vraag van de heer Vandebosch tot de heer De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de actualisering van het KS-plan, die vandaag op de agenda stond, niet gesteld.

VRAGEN (R.v.O. art. 70) (Voortzetting)

Vraag van de heer L. Dhoore tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de tewerkstellingsprogramma's

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Dhoore tot de heer De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, over de tewerkstellingsprogramma's.

De heer Dhoore heeft het woord.

De heer L. Dhoore (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, de Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve van 14 februari 1989 voorziet onder het hoofdstuk Tewerkstelling en Opleiding het behoud van het aantal tewerkgestelde personen, uitgedrukt in

voltijdse equivalenten dat in 1988 in de tewerkstellingsprogramma's opgenomen was. De Vlaamse Regering zou, rekening gehouden met de bijzondere actie voor de herinschakeling van risicogroepen in het arbeidsproces, het aantal tewerkgestelden in deze programma's en inzonderheid in de non-profit sector opvoeren.

1. Wanneer start het onderzoek van de ingediende projecten en wanneer kunnen de eerste beslissingen verwacht worden ?

2. Hoeveel bij komende arbeidsplaatsen zullen kunnen voorzien worden en hoe zal de spreiding over de Vlaamse provincies gebeuren ?

3. Met welke prioriteiten zal rekening gehouden worden bij het goedkeuren van de dossiers ?

4. Voor welke projecten zal vrijstelling verleend worden om financiële tussenkomst ?

5. Sommige projecten, onder meer voor langdurige werklozen, zouden naast de financiering van de loonkost ook een vergoeding voor de werkingskost omvatten. Bestaan daarvoor reeds concrete vooruitzichten ?

De Voorzitter : Minister De Wulf heeft het woord.

Minister R. De Wulf (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de vraag van de heer Dhoore is uiteraard zeer omvangrijk en ik kan nu reeds zeggen dat in de besprekingen met betrekking tot de begroting, die op 3 mei in de Commissie zullen worden aangevat, wij meer dan waarschijnlijk zeer diepgaand op verschillende van die facetten zullen ingaan. Dit belet niet dat ik nu al bij machte ben toch enkele concrete antwoorden te geven op de gestelde vragen.

Wat de eerste vraag betreft, namelijk over het onderzoek van de ingediende projecten, heeft de Vlaamse Regering op 1 maart 1989 het besluit tot veralgemening van het stelsel van gesubsidieerde contractuelen goedgekeurd. Dat besluit is verschenen in het Belgisch Staatsblad van 7 april. De aanvraagprocedure wordt op dit ogenblik operationeel gemaakt. Als

De Wulf

streefdatum voor de eerste beslissingen wordt 15 mei vooropgesteld.

De tweede vraag luidde : „Hoeveel bijkomende arbeidsplaatsen zullen kunnen worden voorzien”. Welnu, binnen de Weerwerkactie zullen dit jaar nog vijfhonderd bijkomende personen kunnen worden tewerkgesteld op full-time-basis. Rekening houdend met het feit dat deze mensen gemiddeld slechts vier maanden ten laste zullen vallen van de begroting 1989 komt dit neer op 167 voltijdse equivalenten, uiteraard op jaarbasis.

Daarnaast werd een bijkomende mogelijkheid op de begroting ingeschreven om een aantal projecten uit te voeren. Rekening houdend met de lopende projecten en het in 1988 bereikte cijfer in de tewerkstellingsprogramma's, dat uiteraard in stand zal worden gehouden, zullen voor diverse mechanismen nog ongeveer 1.000 bijkomende arbeidsplaatsen kunnen worden toegekend.

Wat de spreiding per provincie betreft, zal er rekening worden gehouden met de specifieke toestand van elke provincie en de door hen genomen initiatieven. Er zal op een rechtmatige spreiding per provincie worden toegezien.

U vroeg met welke prioriteiten rekening zal worden gehouden. Uiteraard zal het accent worden gelegd op de reïntegratie in het arbeidsproces van de langdurige werklozen. Er wordt vooral gewerkt aan de reïntegratie van risicogroepen, namelijk de vrouwen, de jongeren en meer in het bijzonder de laaggeschoolden die over het algemeen kansarm zijn. Een deel van de middelen wordt gereserveerd voor de langdurige werklozen in de actie Weerwerk.

Voor welke projecten zal een vrijstelling van tussenkomst worden verleend ? Het besluit van de Vlaamse Executieve van 1 maart 1989 bepaalt drie premieniveaus : ten eerste de vrijstelling van betaling van werkgeversbijdragen, ten tweede een basispremie van 203.112 frank, zijnde het trekkingsrecht dat kan worden uitgeoefend op de nationale overheid, en ten derde de premie die wordt

opgetrokken tot de brutoloonkost van de werknemer. Deze laatste mogelijkheid wordt in een eerste fase gereserveerd voor :

— de projecten voor de langdurig werklozen aanvaard in het kader van de Weerwerkactie ;

— projecten die zich richten op de opleiding of de tewerkstelling van langdurig werklozen, bij voorbeeld schakelprojecten en dergelijke meer ;

— de vroegere BTK-onderwijsprojecten die ingevolge de conventie van 13 april 1989 afgesloten met de Gemeenschapsminister van Onderwijs, werden omgeschakeld naar de Gecoregeling ;

— de tewerkgestelde werklozen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden en die eveneens, uiterlijk tegen 30 juni, het Geco-statuut zullen krijgen.

Welke projecten zullen voor de werkingskosten een vergoeding kunnen bekomen ? Elk geval zal worden beoordeeld volgens de ter beschikking gestelde werkings- en omkaderingsmiddelen die gedeeltelijk door het Fonds voor Vorming zullen worden verschaft. Er zal eveneens een overeenkomst met de Gemeenschapsminister van Onderwijs worden gesloten zodat de thans lopende projecten die een dergelijke tussenkomst genieten hiervan niet worden uitgesloten. Het betreft vooral projecten voor langdurig werklozen, die in dit circuit zullen kunnen worden opgenomen als blijkt dat de initiatiefnemer van het project niet bij machte is om de werkingsmiddelen ten laste te nemen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het voorstel van decreet van de heer Ansoms C.S. houdende toekenning van een vergunning voor

adoptiediensten, waarvan het door de betrokken Commissie gewijzigd opschrift luidt als volgt : „Voorstel van decreet houdende erkenning van adoptiediensten”.

Ik stel vast dat de betrokken Gemeenschapsminister niet aanwezig is. Derhalve durf ik voorstellen, gelet op de aanwezigheid van mevrouw Neyts-Uyttebroeck en van Gemeenschapsminister Coens aan te vangen met de interpellatie i.v.m. ARGO in afwachting van de komst van de bevoegde Gemeenschapsminister die wij onverwijld zullen oproepen. (**Instemming**)

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 72)

Interpellatie van mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de concrete uitvoering van het bijzonder decreet betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Neyts-Uyttebroeck tot de heer Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de concrete uitvoering van het bijzonder decreet betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs.

Mevrouw Neyts-Uyttebroeck heeft het woord.

Mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, de Gemeenschapsminister voor Onderwijs heeft zich steeds — zowel in vroegere hoedanigheden als in andere politieke constellaties — ingespannen voor het bereiken van een akkoord dat ertoe zou strekken de autonomie van het onderwijs — dat wij vroeger het Rijksonderwijs noemden en thans het Gemeenschapsonderwijs is geworden — in te stellen.

Wij weten dat het desbetreffend politiek akkoord op 9 november van vorig jaar is tot stand gekomen, waarna het decreet betreffende de auton-

Neyts-Uyttebroeck

mie van het Gemeenschapsonderwijs in december 1988 door de Vlaamse Raad werd goedgekeurd. Een weinig later, werd de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs geïnstalleerd. Dat was zeer belangrijk vermits het de instelling van een echte beheersautonomie voor het Gemeenschapsonderwijs inhield.

Wij beseffen allen dat de invoering van de autonomie voor het Gemeenschapsonderwijs waarschijnlijk één van de meest verstrekkende en diepgaande hervormingen tijdens de laatste decennia is geweest. Immers, deze autonomie strekt ertoe alle betrokkenen, tot en met de ouders, bij het onderwijsgebeuren te betrekken. Inzake het hoger niet-universitair onderwijs, zal deze autonomie ook de gewezen studenten betreffen.

Mijnheer de Gemeenschapsminister, een dergelijke diepgaande hervorming dient op grote schaal te worden bekendgemaakt.

De leden van de Centrale Raad doen dit, met de beperkte middelen die ze hebben. Het zou echter aangewezen zijn dat de Gemeenschapsminister hen daarbij zou helpen. Mag ik vernemen of de Gemeenschapsminister overweegt samen met de Centrale raad een grootscheepse en grondige informatiecampaignede op het getouw te zetten? Zoniet, welke initiatieven acht de Gemeenschapsminister wenselijk om de ARGO beter bekend te maken en aldus grotere slaagkans te bieden?

Ik wil de Gemeenschapsminister niet aanzetten tot supplementaire uitgaven, maar hem er alleen maar op wijzen dat deze fundamentele hervorming slechts kan slagen mits alle betrokkenen grondig, gedegen en tijdig worden geïnformeerd over de draagwijdte, de doelstellingen en de faseering van de hervorming.

Vanzelfsprekend komt het in de eerste plaats de Centrale Raad toe deze taak te vervullen, maar daartoe moet deze dan ook voldoende uitgerust zijn. Dit aspect, mijnheer de Gemeenschapsminister, is het voorwerp van mijn tweede vraag.

De Centrale Raad van de ARGO werd drie maanden geleden geïnstalleerd met de bedoeling het Gemeenschapsonderwijs nieuwe kansen te bieden. Tot voor kort beschikte de ARGO noch over een echt werkingsbudget, noch over voldoende materiële uitrusting, noch over een personeelsomkadering.

Wij hebben alle begrip voor het feit dat de nieuwe instelling met beperkte middelen start. Wij hebben tevens begrip voor de omstandigheid dat, wat men ook moge doen, een inrijperiode — met eventuele horten en stoten — onvermijdelijk is.

Dat neemt niet weg dat er moet worden gezorgd dat deze horten en stoten zo beperkt mogelijk zijn en dat de inrijperiode zo kort mogelijk wordt gehouden.

De Centrale Raad van de ARGO moet inderdaad het hoofd bieden aan een zeer grote hoeveelheid van taken, gaande van de aanstellingen, over pedagogische opdrachten; ik denk bij voorbeeld aan het invullen van de verschillende leerplannen, aan het invullen van wat het onderwijstype, het eenheidstype zal zijn, alsook aan de belangrijke taken inzake rationaliserings- en programmeringsnormen. Bovendien moet deze Raad een antwoord geven op de duizend en één vragen van de onderwijsinstellingen, van het personeel en van hun directies.

Mijnheer de Gemeenschapsminister, ik vraag mij soms af of de verhouding tussen de materiële werkomstandigheden van de Centrale Raad enerzijds en de veelheid van taken anderzijds, geen wanverhouding dreigt te worden. Het wordt natuurlijk niet vergemakkelijkt door het feit dat de onderwijsadministratie in haar geheel voor een grootscheepse overheveling staat van centraal-administratieve structuren naar administratieve structuren van de Gemeenschappen.

Kan de Gemeenschapsminister mij meedelen of de ARGO en zijn Centrale Raad nu beschikken over een eigen werkingsbudget en personeelsformatie en kan hij me meedelen hoeveel dit bedraagt of zal bedragen en welke de omvang is of zal zijn van

de personeelsformatie van de ARGO?

Voor alle duidelijkheid wens ik te zeggen dat mijn vraag niet slaat op het geheel van de kredieten die naar het Gemeenschapsonderwijs zullen gaan, maar op dat deel van de kredieten dat bestemd is om de Centrale Raad van de ARGO in staat te stellen zijn veelheid van taken te vervullen.

Het is duidelijk dat een zo grondige mutatie, want dat is het, als het instellen van beheersautonomie voor een onderwijs dat dergelijke zelfstandigheid nooit gekend heeft, zorgvuldige begeleiding vergt. U had dan ook, mijnheer de Gemeenschapsminister eind vorig jaar voorgesteld een begeleidingscommissie te installeren.

Het was aanvankelijk niet duidelijk of deze technisch, dan wel eerder politiek zou zijn.

Wanneer ik zeg „politieke opdracht”, bedoel ik niet het onderling gepraat over hoe de postjes zullen worden ingevuld en opgevuld, want daarover werd tussen de vier Vlaamse partijvoorzitters een akkoord tot depolitiseringsgesloten. Ik had duidelijk begrepen — en ik denk dat iedereen deze mening deelt — dat een eventuele begeleidingscommissie in geen geval een middeltje zou kunnen zijn om de overeengekomen depolitiseringslangs zijwegen proberen te omzeilen.

Mijnheer de Minister, wanneer ik spreek over „politieke begeleidings-taak”, bedoel ik eerder het waken over het voortduren van de consensusgeest die bestond — en ik hoop dat hij nog steeds bestaat — inzake de installatie en de werking van de ARGO.

Ik heb, overigens op uw toenmalig uitdrukkelijk verzoek, in mijn hoedanigheid van medeondertekenaar van het politiek akkoord, afgevaardigden aangeduid voor een dergelijke commissie. Deze commissie is tot nog toe niet bijeengekomen. Ik meen nochtans dat het nuttig zou kunnen zijn een dergelijke commissie in te stellen en dit met een dubbel doel: enerzijds om in de grootst mogelijke mate de

Neyts-Uyttebroeck

overgang naar een veralgemeende beheersautonomie te vergemakkelijken en anderzijds om er op toe te zien dat het politiek akkoord wordt uitgevoerd in de geest waarin het werd afgesloten. Ik kan mij inderdaad voorstellen dat die uitvoering aanleiding zou kunnen geven tot minstens uiteenlopende interpretaties.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik wil mij beperken tot één enkel voorbeeld, één enkel cruciaal maar dan ook delicaat punt waarover eventueel dergelijke interpretatieverschillen zouden kunnen ontstaan. Het instellen van een beheersautonomie voor het onderwijs dat door de Gemeenschap wordt verstrekt betekent geenszins dat dit onderwijs voortaan een gesubsidieerd net zou worden zoals — en naast — de andere gesubsidieerde onderwijsnetten. Met andere woorden, het instellen van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs doet helemaal geen afbreuk aan de specificiteit van het Gemeenschapsonderwijs. U weet dat wij met „specificiteit” hoofdzakelijk twee dingen bedoelen. Ten eerste, dat onderwijs moet op ethisch, filosofisch en politiek vlak neutraal zijn. Dat is voor ons geen negatieve invulling, maar integendeel, een positieve benadering. Wij bedoelen daarmee dat dit een onderwijs moet zijn waarin alle levensbeschouwingen op politiek, ideologisch en filosofisch vlak op een zelfde objectieve manier worden medegedeeld, uitgelegd en onderwezen aan de leerlingen. Ten tweede, met specificiteit van het officieel onderwijs dat door de Gemeenschap zelf wordt verstrekt, bedoelen wij eveneens dat in deze onderwijsinstellingen nooit leerlingen kunnen worden geweigerd. Dit onderwijs moet openstaan voor alle leerlingen zonder onderscheid van afkomst, geslacht, nationaliteit, overtuiging of huidskleur. Deze interpretatie heeft naar mijn gevoel voorgestaan in het politiek akkoord; zij is vervat in datzelfde politiek akkoord alsook in het bijzonder decreet. Dit betekent dat, mits zij wordt gehandhaafd — en dat wensen wij — dit tot uiting moet komen in de wijze waarop het Gemeenschapsonderwijs onder meer inzake

financiering wordt behandeld. In die geest luidt mijn vraag, mijnheer de Minister, of u niet denkt dat het nuttig zou zijn een begeleidingscommissie te installeren, al was het maar om elk misverstand over de rol en de plaats van het Gemeenschapsonderwijs in het volledig onderwijsgebeuren te vermijden?

Tenslotte heb ik nog twee concrete vragen betreffende de tenuitvoerlegging van het bijzonder decreet, en meer in het bijzonder, van zijn artikelen 73 en 77. Deze artikelen voorzien dat respectievelijk binnen de zes maanden na de inwerkingtreding van artikel 87, § 3 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gewijzigd door de bijzondere wet van 8 augustus 1988, en binnen het jaar na de inwerkingtreding van het bijzonder decreet zelf, drie plus drie plus nog eens vijf personen mits het eerbiedigen van zorgvuldig opgesomde voorwaarden in specifiek opgesomde ambten kunnen benoemd of bevorderd worden.

Van de zes maanden, vermeld in artikel 73 en van de twaalf maanden vermeld in artikel 77, zijn er reeds meer dan drie maanden verstreken. Voor zover ik weet is er nog niets gebeurd of kunnen gebeuren om uitvoering te geven aan deze bepalingen. Ik begin dan ook te vrezen, mijnheer de Minister, collega's, dat, indien dit zo blijft, het wel eens zou kunnen dat bedoelde artikelen als het ware zonder voorwerp zouden worden wegens het verstrijken van de termijnen die — daar zijn wij ons toch allemaal van bewust — niet zomaar eenvoudige termijnen voor orde zijn die men zou kunnen laten verstrijken zonder dat dit verder gevolgen zou hebben.

Mijnheer de Gemeenschapsminister, ik zou u dan ook willen vragen of u mij kunt inlichten over de huidige stand van zaken. Vanzelfsprekend zal ik met veel aandacht naar uw antwoord luisteren.

De Voorzitter : De Gemeenschapsminister van Onderwijs heeft het woord.

Minister D. Coens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik ben mevrouw Neyts zeer

oprecht dankbaar voor de aandacht die ze vraagt voor ons Gemeenschapsonderwijs. Wij hebben samen een lange weg afgelegd om totstandkoming van het Gemeenschapsonderwijs te bereiken en dit in het kader van de autonomie op onderwijsniveau, want het oprichten van de ARGO was er een wezenlijk element van, om niet te zeggen een voorwaarde toe. U hebt uitdrukking gegeven van uw positieve bezorgdheid voor het opstarten van ons Gemeenschapsonderwijs dat u overigens naar inhoud en naar doelstelling hebt omschreven. Het was inderdaad een zaak van de vier partijen. Ik weet niet hoeveel dagen, uren en nachten wij met een beperkte afvaardiging van de vier partijen hebben doorgebracht om het decreet en het politieke akkoord af te spreken. Dat akkoord werd unaniem aanvaard.

Het is onze bedoeling om vanuit de thans bestaande proportioneel samengestelde Executieve voor het onderwijs en zeker voor wat met ARGO verband houdt steeds te streven naar een akkoord met de vier partijen. Dat heeft met de verdere werking van de Executieve en de Raad als zodanig niets te maken.

Zeker in de fase van het onderwijs waarin wij ons nu bevinden en met het engagement dat wij met de vier partijen hebben aangegaan moet steeds worden gestreefd naar het bereiken van een akkoord van de ganse Vlaamse Raad in het algemeen en de Executieve in het bijzonder. Ik verheug er mij over dat dit tot op heden steeds het geval is geweest. Naar aanleiding van deze interpellatie engageer ik mij ertoe om in de Executieve steeds met de vier partijen ter zake een akkoord te bereiken. Dat is niet onbelangrijk en ik zeg het ook niet lichtzinnig.

In uitvoering van het besluit dat wij in de Executieve eenparig hebben genomen met betrekking tot het nieuwe kader voor het secundair onderwijs moeten wij een reeks belangrijke besluiten nemen. Ik zal met de vier partners van de Executieve, vooreerst tot de formele beslissingen binnen de Executieve over te gaan, contact opnemen. U zal erkennen dat

Coens

wij ook op het legislatieve vlak proberen tot een overeenstemming te komen. Zowel voor ARGO als voor er nauw bij aangesloten zaken inzake onderwijs is het voor mij in geweten duidelijk dat wij voor de uitvoering telkens het vier-partijen-akkoord moeten nastreven, te meer dat wij er met de vier partijen vertegenwoordigd zijn.

Ik vind het tevens van groot belang dat de Centrale Raad werd samengesteld met de aanduiding van de Administrateur-generaal, de Adjunct-administrateur-generaal en de Commissaris van de Executieve. De dienst is nog niet volledig bezet maar is reeds werkzaam. Zolang intern de zaken unaniem kunnen worden geregeld, moeten wij er vertrouwen in stellen, zowel vanuit mijn positie, als vanuit de partijen en de Vlaamse Raad. Voor zover men telkens akkoord gaat, is er geen enkel probleem en het kan niet de bedoeling zijn, van u noch van mij, dat zij daarvoor steeds naar ons komen. Ik heb uw interpellatie trouwens niet in die zin begrepen. Ik meen dat u met mij vertrouwen stelt in die mensen, die ter zake formidabel werk leveren. Daar wens ik sterk de nadruk op te leggen. In de mate dat zij dat zo verder kunnen doen, met een absolute consensus in de Centrale Raad, respectievelijk met de top van de administratie, en met het akkoord van de vertegenwoordiger van de Executieve die moet toezien op de budgettaire orthodoxie en de wettelijkheid, moeten wij hen volle vertrouwen geven. Dat is de autonomie die wij hebben gewild. Ik onderstreep dat dit de huidige fase is, maar dat wij ook de finale fase, namelijk de lokale autonomie, samen hebben gewild. Dat is weliswaar voor 1991, maar als men verder werkt in de geest waarmee men van start is gegaan en waarmee men gedurende de eerste twee maanden heeft gewerkt, heb ik hoop en vertrouwen in de structuur, die een middel is om het finale doel, dat ik met u honderd procent onderschrijf, te bereiken.

Het was de bedoeling in het vroegere Rijksonderwijs een kwaliteitswaarborg in te bouwen, dat is duidelijk.

Wij geloven dat dit onderwijs ook in de Vlaamse samenleving een wezenlijk element is van de vrije keuze. U hebt het omschreven als zijnde het onderwijs dat toegankelijk is voor eenieder, welke godsdienstige, filosofische of ideologische overtuiging men ook heeft. Indien men een ander soort onderwijs wenst, conform de grondwettelijke bepalingen van de vrije keuze, moet dit ook mogelijk zijn, voor zover men natuurlijk voldoet aan de bestaande normen en wetten. De specificiteit bestaat inderdaad in de neutraliteit, in het feit dat men iedereen opneemt. Ik zou daaraan toevoegen dat ze ook ligt in het feit dat het Gemeenschapsonderwijs door de Gemeenschap wordt gefinancierd. Op die wijze onderscheidt het zich inderdaad van het gesubsidieerd onderwijs. In dat opzicht heb ik geen moeite om fundamenteel te bevestigen wat u ter zake heeft gesteld.

U hebt gevraagd hoe wij daar tegenover staan. Ik kan u meedelen dat ik wekelijks de top van de ARGO ontmoet, niet om hen te zeggen hoe zij moeten tewerk gaan, maar om te luisteren naar hun noden en te zien hoe wij ze kunnen opvangen. Het is onze overtuiging en die van de Centrale Raad dat zij, en zij alleen, de verantwoordelijkheid wensen op te nemen. Wanneer zij naar ons toekomen is het om van een aantal problemen waarmee zij worden geconfronteerd op te lossen. Dat was in de startperiode vanzelfsprekend en ik denk dat wij dit in de komende periode nog op een vrij continue wijze zullen moeten verderzetten.

Ik kan u ook zeggen dat in mijn kabinet en in mijn administratie bepaalde mensen nagenoeg permanent bezig zijn met het begeleiden van de ARGO, onder meer met betrekking tot het verzekeren van een voldoende aantal gekwalificeerd personeel, wat niet eenvoudig is, want u zult begrijpen dat wij voor een totale herverkeveling van het personeel in het onderwijs staan. Dat geldt ook voor het onderbrengen in voorlopige en daarna in definitieve gebouwen en voor het voorzien van de nodige kredieten ten einde de werking te kunnen verzekeren. Het cruciale punt is wel het voorzien van het nodige personeel.

Op dit ogenblik is het personeel vanuit de vroegere nationale administratie van het Nederlandstalig onderwijs nog niet overgeheveld. Weliswaar werkt die administratie uitsluitend voor ons.

Wij hebben reeds herhaaldelijk overleg gehad met de nationale Regering met het oog op de overheveling van het personeel, wat een *conditio sine qua non* is. Wij smeken de nationale Regering het onderwijs over te hevelen vóór de andere onderdelen omdat het onderwijs het minst gecompliceerd is. Er is immers reeds een autonome Nederlandstalige administratie naast een Franstalige en een cel voor het gemeenschappelijk onderwijs, die echter nationaal blijft. Ik hoop dat wij dit zo spoedig mogelijk kunnen afronden.

Intussen zijn wij bezig met de personeelsformatie. Er moet een centrale administratie behouden blijven, er moet personeel zijn voor de ARGO en men moet *rekening houden met de overheveling van het personeel van het Gebouwenfonds voor de Rijksscholen. Er is daar meer personeel dan wij *senso stricto* nodig hebben. Wij moeten dus tot een herverkeveling komen van die drie instanties : de centrale administratie, de gebouwenfondsen en ARGO.

Er is overleg aangaande die overheveling met de administratie, het Gebouwenfonds en de Minister van Binnenlandse Zaken en het Openbaar Ambt, die mede belast is met de herstructurering van onze administratie. Dat kadert in het geheel van de structurering van de administratie van de Vlaamse Gemeenschap im ganzen. Dat is niet eenvoudig. Daartoe is een bijzondere commissaris aangesteld, namelijk de huidige Secretaris-generaal van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Een commissie van deskundigen zal voorstellen ter zake uitwerken. Dit is een prioritaire gelegenheid en wij hopen in de eerstvolgende weken tot een voldoende afgerond geheel te komen.

Deze elementen zijn voorwaarden om tot een definitieve personeelsbezetting van ARGO te komen.

Ook voor de ARGO wordt een per-

Coens

soneelsformatie gemaakt. Wij hebben reeds contact gehad met de Centrale Raad en de voorstellen zijn in onderzoek, ook bij onze administratie. Er wordt nagegaan hoe ze tot redelijke proporties kunnen worden herleid.

De uitdaging is zeer groot. Wij moeten ervoor zorgen dat onze centrale administratie niet ontwricht wordt want die moet een rol spelen in het geheel van het onderwijs, ARGO inbegrepen. Toch moeten we ervoor zorgen dat ook de ARGO voldoende personeel heeft met niveau en kwaliteit om de opdracht als inrichtende macht van het Gemeenschapsonderwijs volwaardig aan te kunnen.

Wij hadden aanvankelijk ook gedacht aan een soort van begeleidingscommissie, veronderstellende dat ze nodig was om de vier partijen een waarborg ter ondersteuning van het akkoord te geven. Tot hiertoe zijn er weinig of geen redenen om deze commissie op te richten. Indien het nodig mocht zijn, zullen wij ertoe overgaan.

Wij hebben reeds een vergadering gehad op een vroege ochtend — dat zal u zich wellicht nog herinneren — met betrekking tot het personeelsbeleid. De Centrale Raad, respectievelijk de diverse partijen, opteerden voor een totale depolitisering. Bij mijn weten zijn er op het ogenblik geen klachten. De leden die van klachten op de hoogte zouden zijn, moeten mij dit signaleren. Het verloopt dus blijkbaar vlot. Ik antwoord trouwens steeds dat de leden van de Vlaamse Raad zich moeten wenden tot de ARGO in verband met klachten van de personeelsleden. Wij vroegen ons allen diep in ons hart af of het wel zou lukken. Tot op heden lukt het.

Het is mogelijk dat zich toch problemen voordoen. Op dat ogenblik zal dan via de Centrale Raad en via de partijvoorzitters moeten worden uitgemaakt welk gevolg hieraan kan worden gegeven. Samen met u gaan wij ervan uit dat men de Centrale Raad moet laten werken en hem het nodige vertrouwen moet worden gegeven. Indien naar de letter en de

geest van het decreet wordt gewerkt, is er geen onmiddellijke reden om ons daarmee rechtstreeks in te laten. Mijn rol bestaat er in — en ik neem ze ook op — te ondersteunen, te begeleiden zowel wat het personeel als de werkingmogelijkheden betreft. Bij de start was dit natuurlijk geen eenvoudige opgave ; de centrale administratie stond betrekkelijk onwennig tegenover deze nieuwe situatie. Inderdaad, men moest zich ook mentaal aanpassen aan het feit dat er een autonoom orgaan tot stand kwam, los van de centrale administratie, maar toch met een gedeeltelijke bevoegdheid van de centrale administratie. Het is de normale gang van zaken bij de herstructurering van de administratie dat deze situatie wel enige vragen oproept. Ik besteed hieraan veel tijd teneinde na te gaan wat centraal moet worden overgehouden in het belang van de ARGO en eveneens in het belang van het ganse onderwijs. De ARGO deelt met ons deze mening. Het kan inderdaad niet de bedoeling zijn enerzijds de centrale administratie te ontmantelen ; anderzijds moeten wij over voldoende en kwalitatief personeel beschikken om de inrichtende macht van ons Gemeenschapsonderwijs te kunnen verzekeren.

Hoe ver staan wij nu op het wetgevend en op het uitvoerend vlak ? Zoals u weet is het decreet gestemd. De eenheidsstructuur in het secundair onderwijs is een feit. Inderdaad, wij hebben hieromtrent een consensus bereikt, wat ontegensprekelijk een spectaculaire doorbraak betekent. Het overleg is ook op gang gebracht wat het technisch en het beroepsonderwijs betreft. Dit ware in nationaal verband nooit mogelijk geweest, en wanneer ik dit zeg, weet ik waarover ik spreek. De 550 bestaande opties binnen het beroeps- en technisch secundair onderwijs zullen tot 200 worden herleid om aldus net-overschrijdend dezelfde benamingen te hebben en dezelfde inhoud te geven aan de richtingen.

Deze stappen kunnen door de Vlaamse autonome gemeenschap worden gezet op basis van consensus. Bijgevolg heb ik alle reden om te hopen dat men in deze richting door-

gaat. Wij zullen nu hetzelfde meemaken binnen de Executieve ; alle besluiten met betrekking tot de eenheidsstructuur zullen in de eerstvolgende weken samen worden overlegd en hopelijk goedgekeurd. Wij staan erop met de vier partijen tot een overeenkomst te komen.

Nog belangrijker is het feit dat een voorontwerp tot stand kwam aangaande de integrale uitvoering van het politieke akkoord inzake de ARGO. Indien u ermee akkoord gaat, zullen de vier partijen binnen de Executieve dit voorontwerp bespreken. Vanzelfsprekend zal hier wel enige tijd over gaan ingevolge concertatie binnen de respectievelijke kringen. Indien in dit verband toch een probleem zou rijzen, zullen wij noodgedwongen op u en uw collega's een beroep moeten doen. Indien wij, mits de nodige tijd en concertatie in eigen schoot, niet tot een akkoord komen, menen wij niet sowieso een beroep te moeten doen op een begeleidingscommissie, wat ik evenwel niet per se uitsluit.

In de belangrijke fase die wij nu meemaken zowel wat de uitvoeringsbesluiten als het nieuw decreet — en wellicht twee decreten — betreft, willen wij proberen nog voor het reces tot een goedkeuring te komen binnen de Executieve. Mocht dit niet het geval zijn, dan geef ik u de verzekering samen met de vier partijen ter zake te overleggen.

Dit sluit niet uit dat wij op een bepaald ogenblik toch een evaluatie moeten maken. Inderdaad, wij moeten nagaan welke verwezenlijkingen in een bepaalde periode zijn gerealiseerd. Wij moeten nagaan welke problemen er zich voordoen en indien er geen problemen zijn, dan is het een aangenaam weerzien. Toch ga ik er niet per se van uit dat die concertatie zo spoedig mogelijk moet plaatsvinden al kan overleg in de eerstvolgende weken noodzakelijk zijn. Inzake ARGO en alles wat ermee verband houdt, is het mijn bedoeling een consensus te bereiken. Voor de Vlaamse Raad is dit een sterk argument. Indien het niet mogelijk is een consensus te bereiken dan zullen wij die in de Executieve niet afdwingen meerderheid tegen oppositie. Wij zullen

Coens

in elk geval trachten tot een consensus te komen via de partijen.

Mijnheer de Voorzitter, wij begeleiden de ARGO, zonder in zijn plaats te treden en wij staan het kabinet en de administratie bij in hun nieuwe rol met respect voor de autonomie. Ons Gemeenschapsonderwijs is perfect voorbereid op het volgend schooljaar, ik durf er zelfs aan toevoegen beter dan andere netten. Ik geef een concrete opsomming van wat ik belangrijk vind. Ten eerste, de lessentabellen en de leerplannen zijn goedgekeurd met het oog op de invoering van de eenheidsstructuur. Wij hebben ze goedgekeurd zoals voorgesteld door de ARGO, zonder zelf tussenbeide te komen. Hoewel wij de mogelijkheid hadden om op te treden wanneer sommige zaken niet verantwoord zouden geweest zijn. Dankzij vooroverleg was alles in orde. Vooraf hebben wij wel enkele technische opmerkingen gemaakt. De structuur van het Gemeenschapsonderwijs kon dus vlug operationeel worden gemaakt.

Ten tweede, de rationalisatie en de programmatie van alle niveaus is enkel en alleen voor het Gemeenschapsonderwijs tot stand gebracht en dit dank zij de inzet van diegenen die hiervoor verantwoordelijk zijn. Zij hebben dag en nacht gewerkt, school per school nagegaan. Wij kunnen dus nu reeds aankondigen in welke school in Vlaanderen volgend jaar een bepaalde studie wordt ingericht. Dit is uitermate belangrijk.

Ten derde, is er voor gezorgd dat de bestaande projecten, zowel voor deeltijds leren, als voor vernieuwd lager onderwijs als voor vernieuwd beroepsonderwijs worden verlengd. Budgettair zijn de nodige voorzieningen getroffen zodat alles operationeel gemaakt kan worden.

Ten vierde, de continuïteit inzake onderwijsbegeleiding is verzekerd. In de ARGO wordt gedacht aan een herstructurering van de inspectie en van de begeleiding en aan nieuwe concepten in het kader van de pedagogische centra. Gisteren heb ik

overleg gepleegd met de rijksinspectie, ten einde ze duidelijk te maken dat er iets verandert. Naast een centrale inspectie, noodzakelijk bij voorbeeld voor de toepassing van de leerplicht, krijgt ARGO de pedagogische inspectie. Maar ik heb begrepen dat ARGO die inspectie wil inschakelen in een nieuw concept van begeleidingsdiensten. Dat is iets meer dan de zuivere formele controleopdracht, die evenwel heilzaam is geweest bij de pedagogische ondersteuning. Dat weet u beter dan wie ook. Toch wil men naar een nieuw concept. Daarnaast hebben ook de andere netten in het kader van de voorzieningen – denk aan het politieke akkoord – de mogelijkheid om hun begeleiding meer structureel uit te bouwen en te verzekeren. Maar hoe dan ook, de continuïteit inzake onderwijsbegeleiding is verzekerd.

Wat het personeelsbeleid betreft, is het witboek klaar. De mutatie- en selectieambten en de mutatie- en wervingsambten kunnen allemaal lopen. Ik heb de indruk dat ook de benoemingen vrij vlot gebeuren. Dat wordt wel gevolgd. Hoewel de zaak formeel is overgedragen willen wij ze in deze fase van nabij blijven volgen, zonder in de plaats te treden, en dit zolang het nodig is in het belang van een goed functionerend Gemeenschapsonderwijs.

Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat het goed was dat hier de aandacht werd gevestigd op de werking van ons nieuw Gemeenschapsonderwijs, waarvoor velen zich interesseren. Het is een test voor het onderwijs in het nieuwe Vlaanderen. ARGO moet lukken. Als dat niet het geval is mislukken wij ook in de autonomie van ons onderwijs binnen de Vlaamse Gemeenschap. **(Applaus bij de CVP en de VU)**

Indiening van moties

De Voorzitter : Door de heer Flamant werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van me-

vrouw Neyts-Uytbroeck en het antwoord van Gemeenschapsminister Coens ;

— stelt vast dat de Centrale Raad van de ARGO blijft worstelen met moeilijke werkomstandigheden, zowel inzake materiële uitrusting als inzake personeel, dat dit in grote mate te wijten is aan het uitblijven van de overheveling door de Staat van het onderwijspersoneel naar de Vlaamse Gemeenschap ;

— vraagt aan de Executieve deze overheveling onverwijld te bewerken.”

De Voorzitter : Door de heer Verhaegen werd tot besluit van deze interpellatie een eenvoudige motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van mevrouw Neyts-Uytbroeck tot de heer Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de concrete uitvoering van het bijzonder decreet betreffende de Autonome Raad van het Gemeenschapsonderwijs ;

— gehoord het daarop door de Minister verstrekt antwoord ;

— gaat over tot de orde van de dag.”

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

VOORSTEL VAN DECREET van de heer J. Ansoms c.s. houdende toekenning van een vergunning voor adoptiediensten — 85 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 6

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het voorstel van decreet van de heer Ansoms c.s. houdende toekenning van een vergunning voor adoptiedien-

Voorzitter

sten, waarvan het door de betrokken Commissie gewijzigd opschrift luidt als volgt : „Voorstel van decreet houdende erkenning van adoptiediensten”.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Merckx-Van Goey , verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw T. Merckx-Van Goey, verslaggever (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het voorstel van decreet waarover ik thans verslag uitbreng, strekt ertoe de bemiddeling en begeleiding bij adoptie toe te vertrouwen aan erkende adoptiediensten. Tot op heden waren deze bemiddeling en begeleiding in België, noch in Vlaanderen gereguleerd. Door deze lacune in de wetgeving is het in ons land perfect mogelijk dat om het even welke persoon bij om het even wie een kind plaatst, zonder voldoende inzicht in hebben in de beweegreden van de aanvraag tot adoptie, zonder een voldoende voorbereiding van de kandidaat adoptant op de gevolgen van de adoptie en zonder voldoende begeleiding en nazorg voor de afstanddoende ouders. Tot op heden was het België gemakkelijker om zich als adoptiebemiddelaar te vestigen dan als bakker. Het niet peilen naar de beweegredenen van een adoptieaanvraag en de afwezigheid van een degelijke evaluatie van de kandidaat-adoptant houden nochtans risico's in.

Het voorstel van decreet van de heer Ansoms wil tegemoet komen aan verscheidene noden, namelijk aan de nood aan een betere begeleiding van de afstanddoende ouders, aan de nood aan een betere voorbereiding van de kandidaat-adoptant en, indien mogelijk, zelfs van het adoptiekind, aan de nood aan een betere en efficiëntere organisatie van de nazorg. Tenslotte wil het decreet heel specifiek bij de plaatsing van buitenlandse kinderen bijkomende verplichtingen opleggen ter vrijwaring van het belang van deze buitenlandse kinderen.

De gevraagde omkadering en reglementering behoren tot de bevoegd-

heid van de Gemeenschappen. Voor de wetgeving op de adoptie zelf is de nationale wetgever bevoegd. Op 27 april 1987 werd de nationale wet op verscheidene punten aangepast en gemoderniseerd. Zo werd in artikel 7 van de nieuwe adoptiewet een nieuwheid opgenomen, namelijk dat de vader en de moeder bij het geven van hun toestemming tot adoptie een derde kunnen aanwijzen — dit kan een persoon of een instelling zijn — om hen in de loop van de procedure te vertegenwoordigen en onder toezicht van de jeugdrechtbank de adoptanten te kiezen. Deze bepaling laat toe adoptiewerken in te schakelen. Het toezicht van de rechtbank via een homologatie is essentieel om misbruiken te voorkomen. Niet alleen de toestemming zal op haar geldigheid en inhoud worden beoordeeld, maar bovendien zal de rechtbank ook de mogelijkheid hebben na te gaan of de derde, die houder is van de verklaring, door de bevoegde overheid erkend werd. Precies deze erkenning en controle op de adoptiewerken behoren tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen. Bij de bespreking van de nationale adoptiewet op 7 april 1987 in de Kamer van Volksvertegenwoordigers kon ik als verslaggever dan ook alleen maar de wens uitdrukken dat de Gemeenschappen deze aangelegenheid op een passende wijze zouden regelen. Ook de wet van 20 mei 1987 op het verlaten van minderjarigen heeft gevolgen voor de adoptie en geeft adoptieinstellingen en kandidaat-adoptanten de mogelijkheid tot het inleiden van een procedure. Uit een eerste evaluatie van deze wetgeving blijkt dat adoptieinstellingen en kandidaat-adoptanten van deze mogelijkheid inderdaad gebruik hebben gemaakt.

De toepassing van deze twee wetten van 1987 beklemtonen nogmaals de nood aan waarborgen van betrouwbaarheid van adoptiebemiddelaars. Het verheugt me dan ook dat de Vlaamse Gemeenschap correct en binnen relatief korte tijd — intussen hebben er verkiezingen plaatsgehadt en is deze Raad anders samengesteld — een gedegen reglementering heeft uitgewerkt. Ik meen dat een dergelij-

ke reglementering tot op heden in de Franse Gemeenschap nog niet werd uitgewerkt en nog niet op stapel staat.

Wij hebben de bespreking in de Commissie aangevat met het voorstel van collega Ansoms. Wij konden beschikken over een zeer recent gedocumenteerd uitvoerig onderzoeksrapport van professor Dumon en Michiels van de KUL over de „Problematiek, regelgeving en praktijk van interlandelijke adoptiebemiddeling in Vlaanderen”. Bovendien werd op verzoek van de Minister de Vlaamse Hoge Raad voor het Gezin om advies gevraagd over het voorstel van decreet van collega Ansoms. Het advies is trouwens als bijlage gevoegd bij het verslag. Dit voorstel van collega Ansoms voorzagt het volgende :

Ten eerste, dat een vergunning noodzakelijk was voor wie op geregelde wijze werkzaam is op het gebied van plaatsing ter pleegvoogdij, adoptie, wettiging door adoptie ;

Ten tweede, dat om erkend te worden men aan volgende voorwaarden moest voldoen.

Het moest gaan om een privaot of publiekrechtelijk rechtspersoon, dus geen individueel persoon. Bovendien moest dit centrum over voldoende bevoegd personeel beschikken dat, op basis van „team-work”, de nodige beslissingen aangaande de plaatsing kon treffen. Er moest ook voldoende infrastructuur beschikbaar zijn om de opgelegde verplichtingen en continuïteit van de dienst te kunnen verzekeren.

Tevens werd voorzien dat een medisch en psychologisch onderzoek zou worden geëist, zowel van het kind als van de kandidaat-adoptanten. Voor de interlandelijke adoptie diende ook heel uitdrukkelijk te worden nagegaan of alle alternatieven voor het kind in zijn eigen land werden overwogen en in het belang van het kind waren.

Dit waren de voorwaarden waaraan een adoptiecentrum diende te voldoen om voor een erkenning in aanmerking te komen. Vervolgens voor-

Merckx-Van Goey

zag het voorstel dat een erkenning kon worden verleend en in strikt omschreven gevallen kon worden ingetrokken door de Vlaamse Executieve. Er zou een controledienst dienen te worden opgericht om toezicht te houden op organisatie en activiteiten van aldus erkende adoptiediensten.

De Commissie van Welzijn en Gezondheid heeft vijf vergaderingen gewijd aan de bespreking en amendering van het voorstel. De Commissie en de Minister waren het er steeds unaniem over eens dat het vaststellen van bepaalde regels in dit domein, binnen de aangehaalde beperkingen, noodzakelijker en dringender was dan ooit. Er bestond eveneens eensgezindheid over het feit dat de regeling niet alleen diende te gelden voor specifiek interlandelijke adopties, maar evenzeer voor binnenlandse adopties.

Het hoeft geen betoog dat adoptie een delicaat gebeuren is en dat hierbij de grootste omzichtigheid in acht dient te worden genomen. Het is dan ook vanzelfsprekend dat, wie daarbij wordt betrokken, over de nodige deskundigheid moet beschikken en bij elke beslissing moet kunnen terugvallen op samenwerking van een interdisciplinair team. Dit alles was in het oorspronkelijke voorstel vervat.

Bij de algemene bespreking bleek echter dat een van de wantoestanden bij het adoptiegebeuren, met name de mogelijke financiële uitbuiting en in elk geval de onzekerheid van de kandidaat-adoptanten, niet werd geregeld. Ook werd de afwezigheid betreurd van sancties ten opzichte van iemand, die, niet was erkend volgens de voorwaarden bepaald in het decreet.

Aanvaarden dat sancties en strafbepalingen in het decreet zouden worden opgenomen, veronderstelt een nauwkeurige definitie van alle begrippen. Om aan de voormelde bezwaren tegemoet te komen, heeft de Minister in de Commissie amendementen voorgesteld vertrekkende van de standpunten overgenomen door het oorspronkelijk voorstel, met

name dat individuele personen geen erkenning mogen krijgen, dat de bemiddeling het hoofddoel moet zijn van de adoptiedienst, dat een geschreven overeenkomst tussen de partijen is vereist en dat er ook bij interlandelijke adoptie een geschreven overeenkomst moet zijn tussen de Belgische, Vlaamse, binnenlandse adoptiedienst en de buitenlandse.

Tenslotte, dat Kind en Gezin diende ingeschakeld te worden als advies-orgaan voor de Executieve bij het verlenen, weigeren en intrekken van de vergunning.

Het decreet op Kind en Gezin maakte hier trouwens reeds gewag van en voorzag in een mogelijkheid om de thans in bespreking zijnde reglementering er bij aan te sluiten.

De Commissie, evenals de indieners van het decreet, stemden in met de voorgestelde verbetering.

Namens de Commissie wil ik de Minister danken voor de goede samenwerking en ook omdat hij het voorstel van decreet niet naar zich toe heeft getrokken door een ontwerp van decreet in te dienen, zodat dit voorstel van decreet de vrucht zal zijn van een parlementaire bespreking.

Alvorens de artikelsgewijze bespreking aan te vatten wens ik volgende opmerking te maken : tijdens de Commissiebespreking werd overwogen advies te vragen aan de Raad van State, maar doordat men de adoptiebemiddeling zo vlug mogelijk wilde „legifereren”, werd beslist geen advies te vragen aan de Raad van State.

Ik zal nu in snel tempo de artikelen overlopen.

Artikel 1 vraagt weinig commentaar en het verwijst naar onze bevoegdheid.

In artikel 2 zijn de begrippen adoptie en bemiddeling nauwkeurig omschreven, niet alleen met het oog op de rechtszekerheid maar ook om de draagwijdte van het voorstel duidelijk te stellen.

Bemiddeling is inderdaad geen vluch-

tige gebeurtenis. Dit decreet bepaalt uitdrukkelijk dat voor- en nazorg ten opzichte van zowel de adoptanten als de geadopteerden een wezenlijk element is van de bemiddeling, die op haar beurt de voornaamste activiteit van een adoptiedienst is. Een adoptiedienst moet erkend zijn, vermits dit zal gebeuren op grond van een kwalitatieve vereiste is het dus geen loutere vergunnen en werd bijgevolg de term „erkenning” in de tekst ingebracht.

De uitsluiting van individuele personen bij adoptiebemiddeling was ook één van de hoofddoelstellingen. Daarom wordt uitdrukkelijk bepaald dat alleen privaatrechterlijke rechtspersonen, georganiseerd in een VZW, of publiekrechtelijke rechtspersonen een erkenning als adoptiedienst kunnen aanvragen.

In het verleden werden de meeste misbruiken vastgesteld in gevallen waarbij de kandidaat-adoptanten de bemiddeling toevertrouwden aan privé-persoon. Voortaan zullen dus ook de bonafide-initiatieven van bijvoorbeeld kraaminrichtingen en gynaecologen via de kanalen van VZW's of publiekrechtelijke rechtspersonen moeten werken.

Het volgend discussiepunt van zowel artikel 2 als artikel 3 had betrekking op de vraag wie de adoptiediensten zal erkennen. Er werd uitvoerig van gedachten gewisseld over de rol van de instelling Kind en Gezin in deze erkenningsprocedure. Meerdere leden wensten een ruimere inbreng van Kind en Gezin door het verlenen van de erkenning aan die organisatie toe te vertrouwen.

De Gemeenschapsminister, hierin gevolgd door de Commissie, heeft gesteld dat het al dan niet verlenen van een erkenning een dermate belangrijke beslissing is waarbij de Executieve de volle verantwoordelijkheid kan en moet nemen.

De Executieve is verantwoording verschuldigd tegenover de Vlaamse Raad en tegen administratieve beslissingen van de Executieve is beroep mogelijk. Dergelijke garanties leiden ertoe dat de Minister in zijn wens om



De invoering van de autonomie voor het Gemeenschapsonderwijs is een fundamentele hervorming die nochtans volgens mevrouw A.-M. Neyts-Uyttebroeck (PVV), hier in gesprek met (rechts) de heer E. Flamant (PVV), slechts kan slagen mits alle betrokkenen ter zake grondig, gedegen en tijdig worden geïnformeerd

de erkenning toe te vertrouwen aan de Vlaamse Executieve werd gevolgd. Bovendien werd uitdrukkelijk gesteld — en de tekst werd in die zin aangepast — dat het wenselijk is dat de Executieve bij het nemen van beslissingen, rekening zou houden met adviezen. Deze adviezen dienen verleend te worden door Kind en Gezin. De Commissie heeft unaniem beslist in de tekst te schrijven dat de Executieve haar beslissing tot erkenning of intrekking neemt volgens eensluidend advies van Kind en Gezin.

Artikel 3 bepaalt de voorwaarden om de erkenning als adoptiedienst te bekomen. Deze voorwaarden werden door de Executieve in haar amendementen omschreven. Deze voorwaarden zijn :

Ten eerste, de voornaamste activiteit van de dienst moet bestaan in bemiddeling zoals omschreven in artikel 2, § 1, 2 van het decreet ;

Ten tweede, beschikken over of een beroep kunnen doen op een interdis-

ciplinair team van bevoegd en voldoende personeel of medewerkers. De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere regels en kwalificaties waaraan dit personeel en medewerkers moeten beantwoorden ;

Ten derde, de adoptiedienst dient te beschikken over voldoende infrastructuur om op normale wijze de haar opgelegde verplichtingen en de continuïteit van de dienst te verzekeren ;

Ten vierde, geleid worden door een persoon die moet beantwoorden aan de voorwaarden en kwalificaties bepaald door de Vlaamse Executieve ;

Ten vijfde, tenminste de volgende opdracht uitvoeren :

a) de voorbereidende **informatieverstrekking** aan en de voorbereiding van de natuurlijke ouder(s), de kandidaat-adoptant en de te adopteren persoon voor wat betreft het belang, de voorwaarden en de gevolgen van de adoptie ;

b) de uitvoering van een kindstudie

en een gezinsstudie volgens de voorwaarden en de modaliteiten bepaald door de Vlaamse Executieve ;

c) in geval van interlandelijke adopties alleen een adoptiesamenwerking aangaan met diensten of instellingen die in en door hun herkomstlanden hiervoor erkend zijn voor zover in die landen van herkomst een erkenningsprocedure voor adoptie-instellingen bestaat en vereist is.

Deze samenwerking dient te gebeuren op basis van een geschreven overeenkomst die ter goedkeuring moet voorgelegd worden aan Kind en Gezin, instelling van openbaar nut, opgericht bij decreet van 29 mei 1984.

De toewijzing van een kind moet gebeuren op grond van een gemotiveerd voorstel van een interdisciplinair team. De dienst moet ter beschikking staan van de ouders ten einde op hun verzoek de nazorg te verzekeren. Ten slotte moet de adoptiedienst een geschreven overeenkomst tussen de kandidaat-adoptanten en de betrokken adoptiedienst opmaken waarin de procedure, de vermoedelijke duur, de kostprijs en de gewaarborgde dienstverlening worden omschreven. Bovendien heeft de Vlaamse Executieve zich in artikel 3 het recht voorbehouden nadere voorwaarden inzake de aard en de omvang van de kosten die door de adoptiedienst mogen worden aangerekend, op te leggen. Zo werd tegemoet gekomen aan de in de Commissie geuite bezwaren wat het **kostenaspect** van de adoptiebemiddeling betreft. Daarenboven moet de dienst, als voorwaarde voor erkenning, een uitdrukkelijk, uitgebreid, schriftelijk gemotiveerd verslag opstellen dat door de adoptiedienst bewaard wordt in een persoonlijk dossier. De dienst dient het beroepsgeheim te respecteren. Toegang tot de informatie wordt verzekerd vermits één van de laatste artikelen van het decreet sancties voorziet bij **niet-naleving** van de voorschriften. Deze controle — dit is ook een inbreng van de Commissie — wordt zowel op de dossiers als op de wachtlijsten uitgeoefend, wat zeer belangrijk is.

Artikel 4 bepaalt dat de Vlaamse

Merckx-Van Goeij

Executieve aan Kind en Gezin de opdracht kan geven van toezicht

Artikel 5 bepaalt dat de erkenning door de Vlaamse Executieve kan worden ingetrokken op gemotiveerd en eensluidend advies van Kind en Gezin.

Artikel 7 voorziet in een sanctie terwijl artikel 8 ingaat op de opmerking van de Vlaamse Hoge Raad voor Gezin, met name dat een regeling dient te worden getroffen voor de bij het in werking treden van het decreet lopende dossiers.

In het laatste artikel wordt de datum van het in werking treden van het decreet vastgesteld. Mijnheer de Minister, tijdens de besprekingen in de Commissie werd ter zake aangedrongen op een regeling binnen korte termijn, zelfs indien nog heel wat punten moeten worden behandeld.

Mijnheer de Minister, dit voorstel van decreet, een initiatief van collega Ansoms, is door de goede samenwerking in de Commissie, door uw medewerking en de talrijke adviezen uitgegroeid tot een goed werkstuk. Wij zijn kunnen terugvallen op adviezen.

Het voorstel van decreet werd unaniem aangenomen in de Commissie. Wij willen het binnen zeer korte tijd in werking zien treden. Derhalve hoop ik, mijnheer de Minister, dat u ervoor zal zorgen dat na de goedkeuring morgen in de Vlaamse Raad, snel de uitvoeringsbesluiten zullen worden uitgevaardigd en wij kort daarna het decreet in het Belgisch Staatsblad zullen zien verschijnen met de datum — liefst nog dit jaar — van de inwerkingtreding.

Ik heb allicht wat breedvoerig verslag uitgebracht over de besprekingen in de Commissie, maar wil daar toch nog in de plenaire vergadering aan toevoegen dat ik hoop dat het door de Commissie geamendeerde voorstel ook hier morgen met een grote meerderheid zal worden aangenomen. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : De heer Walter Peeters heeft het woord.

De heer W. Peeters (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, reeds geruime tijd ijveren een aantal adoptieorganisaties om de werking van een adoptiedienst aan erkenning en toezicht te onderwerpen.

Doordat er geen wettelijke regeling voor adoptiebemiddeling bestaat blijven immers „wilde adopties” en regelrechte „kinderhandel” voortwoekeren.

In de meeste Europese landen mogen alleen erkende organisaties bemiddelen voor adopties. Dat is niet zo in België.

Als doelstellingen formuleerden de federaties, het bevorderen van het algemeen welzijn van zowel binnenlandse als buitenlandse adoptiekinde- ren, het groeperen van goed werkende adoptiediensten en het verbeteren van de adoptieprocedures.

Zij stellen dat elke erkende adoptiedienst :

1. beroep moet kunnen doen op professioneel personeel, zoals maatschappelijk werker, psycholoog, jurist, pedagoog, geneeskundigen, genetici ;
2. elke adoptieaanvraag moet bespreken met een team van tenminste drie personen ;
3. moet instaan voor een degelijke begeleiding van de ouders en van het geadopteerde kind zowel voor als na de adoptie ;
4. de adoptanten een raming moet bezorgen van de te verwachten kosten en die, nadien, op verzoek van de adoptant, ook volledig moet kunnen verklaren.

Collega Ansoms komt de verdienste toe aan deze bekommernis met een voorstel van decreet tegemoet te zijn gekomen.

De Commissie van de Vlaamse Raad voor Welzijn en Gezondheid heeft dan ook onmiddellijk haar volledige steun aan dit Voorstel van Decreet toegezegd en op een snelle en indringende wijze behandeld.

Ook de Minister steunde van bij het

begin van de behandeling het voorstel maar gaf de voorkeur aan een decreet dat de essentiële punten van het voorstel van collega Ansoms bevat, echter aan te vullen met uitvoeringsbesluiten.

In die zin diende de Minister een aantal amendementen van de Vlaamse Executieve in zoals toegelicht in het uitstekende verslag van collega Merckx-Van Goeij.

De oorspronkelijke bedoeling van het voorstel van decreet werd hierbij volledig bewaard.

Omdat wij echter de indruk hadden dat de geest van het ontwerp Ansoms via deze amendementen van de Executieve enigszins werd gewijzigd in die zin dat de bemiddeling bij adoptiewerking enkel nog zou kunnen worden uitgeoefend door grote, gestructureerde instellingen hebben wijzelf en andere collega's een aantal amendementen ingediend. Deze golden in hoofdzaak de term „personeel” in artikel 3 en de beperking van interlandelijke adopties eveneens in artikel 3 tot herkomstlanden met erkende adoptiediensten of -instellingen.

Bovendien wensten wij meer rechtszekerheid inzake de beroepsmogelijkheden bij niet-erkenning of intrekking van erkenning van een adoptiedienst en een overgangsregeling voor die adoptiedossiers die, op het ogenblik van het in werking treden van het decreet, reeds in behandeling zijn genomen.

Wat de term „personeel” betreft — die arbeidsrechtelijk slaat op „personen die gebonden zijn door een arbeiders- of bediendencontract” — wat ons bezwaar dat een aantal kwalitatief hoogstaande en ernstig werkende adoptiediensten op dit ogenblik wel degelijk beschikken over gekwalificeerde medewerkers — psychiater, psycholoog, sociaal assistent, gezinsarts en zo meer — zonder dat deze gebonden zijn door een arbeidsovereenkomst.

Enkel de mammoetinstellingen beschikken over medici, psychologen enzovoort die onder een arbeidsovereenkomst werken.

W. Peeters

Wanneer voor erkenning de eis zou worden gesteld dat de adoptieinstelling enkel mag worden gerund door personeel in vast dienstverband, zou dit de niet-erkenning betekenen voor deze kleinere, nochtans zeer degelijk werkende organisaties. Bovendien wensten wij dat de oorspronkelijke idee van collega Ansoms van het interdisciplinair team expliciet zou worden opgenomen.

De heer Minister verduidelijkte dat het zijn bedoeling was dat in elke dienst minimaal één deeltijds personeelslid aanwezig zou zijn, maar dat ook vrijwilligers verder kunnen blijven functioneren binnen de erkende adoptiediensten; dat elke adoptiedienst, naast het personeelslid waarover het beschikt, inderdaad ook beroep moet kunnen doen op deskundigen, personeel of medewerkers, die niet rechtstreeks van de dienst afhankelijk en dat de kwalificatie van de personen, die zich met de adoptiebemiddeling zullen bezig houden — kwalificatie die in ieder geval moet gewaarborgd zijn — niet eenzijdig bedoeld is en kan steunen zowel op diploma's als op ervaring.

Geruststellend — wij hadden een argwaan van mogelijke positieve discriminatie van de grote zuilen middels de personeelsverplichting — was bovendien de uitdrukkelijke verklaring van de Minister dat het decreet in geen geval aanleiding zal geven tot verhoging van uitgaven of toelagen. Ook met de expliciete inschrijving van het concept multidisciplinair team kon de Minister instemmen.

Op die wijze werd aan onze bekommernissen ten gronde tegemoet gekomen.

Wat de interlandelijke adoptie betreft, zag de Commissie het onhoudbare in van de beperking tot de herkomstlanden met erkende adoptiediensten. Tot bij de stemming van dit decreet beschikken wij trouwens niet eens zélf over erkende diensten. Meer nog, wanneer wij over eigen erkende adoptiediensten zullen beschikken, dan pas zullen wij door de kwaliteit van onze eigen diensten die misbruiken kunnen voorkomen, die

thans in de interlandelijke adoptie bestaan, precies ingevolge het ontbreken van kwalitatieve bemiddeling door erkende en gecontroleerde adoptiediensten.

Tenslotte werd ook aan onze bekommernis inzake beroepsmogelijkheid en overgangsregeling door de Commissie, met instemming van de Minister, unaniem tegemoet gekomen.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik wens er op te wijzen dat dit decreet tevens tegemoet komt aan de eisen van pre- en postadoptiebegeleiding en aan de gewaarborgde duidelijkheid inzake adoptiekosten, zoals ze vanuit de federaties van adoptiediensten uitdrukkelijk werden gesteld en zoals ze in de door het decreet door de heer Ansoms zeer degelijk werden ondervangen. Vooral de begeleiding en de nazorg is immers bij adoptie van uitzonderlijk belang. Op dit ogenblik zijn er een aantal studies die er op wijzen dat zelfs de best gestructureerde adoptie op dat vlak vaak grotendeels te kort schieten. Daarbij stellen zich twee problemen, waaraan thans in grote mate wordt voorbijgegaan, met alle gevolgen vanden en waarin dit decreet zeer uitdrukkelijk voorziet.

Het eerste probleem betreft de adoptie van kinderen uit derde wereldlanden. Wie met deze sector enigzins vertrouwd is, kan vaststellen dat heel wat van deze kinderen er, zowel lichamelijk als geestelijk, slecht aan toe zijn: zij zijn ondervoed, hebben infecties, huidaandoeningen en parasitosen. Een recente publikatie geeft ter zake interessant studiemateriaal.

Gaat het bovendien om een kind van meer dan zes maanden oud, dan zijn aanpassingsproblemen zeer frequent om niet te zeggen de regel. Bij de adoptie van deze kinderen is de nazorg dus van overgroot belang. En die kan alleen efficiënt gebeuren door daartoe degelijk georganiseerde erkende adoptiediensten.

Een tweede nazorgprobleem zijn de zogenaamde psyche-pedagogische probleemkinderen.

Ouders doen vier tot vijf maal vaker beroep op ambulante hulpverlening voor geadopteerde kinderen dan

voor natuurlijke kinderen, dat is een gekend feit. Ook in de verzorgingsinstellingen, zo bleek uit recent onderzoek, zijn adoptiekinderen duidelijk oververtegenwoordigd.

Meer nog, uit hetzelfde onderzoek bleek dat, hoewel adoptiekinderen de meeste gewenste kinderen ter wereld zouden moeten zijn, ongeveer twee procent niet in het oorspronkelijke adoptiegezin kan blijven omwille van psychologische en pedagogische problemen. Een adoptiekind heeft 5,7 procent kans om ooit voor kortere of langere tijd in een instelling terecht te komen. Bijkomend probleem is dat de adoptieouders, wellicht vanuit een onbewuste vrees als falende ouders met de vinger te worden gewezen, in de regel veel te laat bij professionele hulpverleners komen aankloppen.

Relationele problemen, vooral dan met de moeder, komen het vaakst voor. Het is hierbij opvallend dat de kans op moeilijkheden toeneemt met de leeftijd van het kind op het ogenblik dat het in het pleeggezin terecht kwam. Bij geadopteerde buitenlandse kinderen is daarbij niet zozeer de leeftijd zelf van belang dan wel de tijd die het kind in zijn land van herkomst heeft geleefd.

De fout voor wat er in de ouder-kind relatie scheeft loopt moet anderzijds niet altijd enkel en alleen bij het kind worden gezocht. De jarenlange gekoesterde kinderwens bij de ouders leidt soms tot té hoog gespannen verwachtingen die in de realiteit door het kind zelf niet ingelost of niet kunnen worden ingelost. Soms weigeren de adoptieouders het kind te zien zoals het werkelijk is, het wordt dan overgestimuleerd en in een rol gedrukt die het kind niet kan waarmaken.

Tenslotte is het niet overdreven noch verwonderlijk vast te stellen dat de pedagogische kwaliteiten van bepaalde ouders gewoon tekort schieten voor de opvoeding van een kind met een beladen voorgeschiedenis.

Op die wijze belanden in verhouding zeer vele adoptiekinderen in instellingen wegens gedragsproblemen, relationele problemen, ontwikkelingsproblemen, leerproblemen.

W. Peeters

Tijdens de adolescentie zitten geadopteerde kinderen bovendien vaak met existentiële vragen. De breuk met hun eigen verleden doet soms het gevoel ontstaan dat er ook geen toekomst voor hen is weggelegd. Onbewust legt een persoon immers altijd een verband tussen verleden en toekomst, begin en einde ; ze raken vervreemd en geïsoleerd.

Onderzoek bij geadopteerde kinderen, die voor verzorging moesten opgenomen worden, heeft uitgewezen dat één derde van hen moeilijk kon aanvaarden dat zij geadopteerd werden. Vaak ook lijden ze onder hun uiterlijk. Het kind ziet zich voor een keuze geplaatst tussen zijn biologische en zijn adoptieouders. Haast de helft voelt zich niet thuis in zijn adoptiegezin. Zij hebben de indruk dat zij anders zijn en dat ze er niet echt bij horen.

Meestal is hierbij ernstige psychotherapie aangewezen, eventueel in combinatie met een zelfhulpgroep voor geadopteerde adolescenten. Niet zelden zijn ook de ouders of zelfs de ganse familie op psychotherapeutische begeleiding aangewezen. Inzake nazorg krijgen de erkende adoptiediensten in dit decreet dan ook terecht een belangrijke taak toegewezen, een opdracht die essentieel deel uitmaakt van de integrale adoptieprocedure.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik wens nog een kleine bemerking te maken in verband met een probleem waaraan wij, door amendering van dit decreet, gepoogd hebben een begin van oplossing te geven maar dat meer bepaald binnen de globale jeugdzorgproblematiek zal moeten worden bekeken.

Mevrouw Merckx, die zelf ter zake zeer deskundig is, heeft aan dit probleem in haar verslag trouwens ook de nodige aandacht besteed. Het betreft het probleem van de lacune in de nationale adoptiewetgeving betreffende de verlaten kinderen.

De vraag naar een geschikt adoptiekind overtreft in ons land het aantal kinderen dat voor volledige adoptie in aanmerking komt. In tal van instel-

lingen zitten nochtans heel wat kinderen die bij voorbeeld aan de ouderlijke macht onttrokken zijn. Jarenlang wachten zij tevergeefs op pleegouders. Dit is met andere woorden een belangrijk potentieel aan binnenlandse adoptie dat voor een deel te-loor gaat.

Het was onze bedoeling aan deze lacune tegemoet te komen door de bemiddelingsbevoegdheid van de erkende adoptiediensten uit te breiden tot de inzage in de dossiers van de Jeugdrechtbank om verlaten kinderen in instellingen op te sporen.

Wij zouden hierdoor echter inderdaad de nationale adoptiewetgeving anticiperen met een decreet — de Commissie heeft ons daarvan kunnen overtuigen — en bevoegdheidsproblemen creëren met de Jeugdrechtbank. De discussie omtrent die nochtans reële problematiek zal dus best zeer binnenkort, in het kader van een meer algemeen gesprek rond de jeugdzorg, worden gevoerd. Dat is ook de conclusie die mevrouw Merckx in haar schriftelijk verslag heeft getrokken.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, thans wil ik besluiten. Als Voorzitter van de Commissie van Welzijn en Gezondheid kan ik stellen dat wij ervan overtuigd zijn met dit voorstel van decreet degelijk werk te hebben verricht.

Wij feliciteren collega Ansoms nogmaals met zijn initiatief. Wij danken de Minister, zijn kabinetmedewerkers en alle collega's die hieraan hebben meegewerkt. Iedere fractie zonder onderscheid heeft daartoe haar deel bijgedragen.

Wij zijn er vooral van overtuigd met dit decreet te beantwoorden aan een dringende behoefte in een sector die in een aantal gevallen de enige weg is om tegemoet te komen aan één van de meest existentiële bekommernissen van de menselijke relatie : de bevestiging van deze relatie in een kind. **(Algemeen applaus)**

De Voorzitter : Mevrouw De Meyer heeft het woord.

Mevrouw M. De Meyer (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijn-

heer de Minister, geachte collega's, wij staan volledig achter dit voorstel van decreet, maar ik wil graag een drietal punten toelichten die ons erg nauw aan het hart liggen en waaromtrent wij amendementen in de Commissie hebben ingediend en waaraan volledig werd tegemoet gekomen.

Een eerste punt gaat over de waarborg van de ernst van de adoptiedienst in ons land, hoe klein of hoe groot die ook moge wezen.

Een tweede punt gaat erover dat door middel van dit decreet wordt tegemoet gekomen aan de grootste nood die er is in bepaalde probleemlanden.

Een derde punt gaat over de organisatie Kind en Gezin die met dit decreet toch een blijvende rol blijft spelen. Ik ga iets dieper in op de drie punten.

Ten eerste, wij zijn blij dat er eindelijk een einde komt aan de koehandel rond adoptie. Adoptie kan voortaan niet meer door gelijk wie worden georganiseerd, noch tegen gelijk welke prijs. Een adoptiedienst moet nu erkenning verwerven op basis van bepaalde nagelvaste criteria. Hij moet beroep kunnen doen op een interdisciplinaire dienst zonder, zoals de heer Peeters ook heeft gezegd, dit noodzakelijk in vast dienstverband moet gebeuren. Dit betekent voor ons de waarborg van de ernst van een dergelijke adoptiedienst, hoe klein of hoe groot die ook moge wezen. Bovendien vonden wij het belangrijk dat in de schriftelijke overeenkomst tussen de kandidaat-adoptant en de adoptiedienst, naast de omschrijving van procedure en duur van de adoptie, ook de kostprijs duidelijk zal worden omschreven.

Een tweede belangrijk aandachtspunt is de interlandelijke adoptie. Er staat nu in het decreet dat alleen adoptiesamenwerking kan gebeuren met een dienst, erkend in het land van herkomst, voor zover in die landen een erkenningsprocedure bestaat en vereist is. Wij vonden dit een belangrijke toevoeging om tegemoet te komen aan de grootste nood want de grootste noodlijdende kinderen die in aanmerking kunnen komen voor

De Meyer

adoptie bevinden zich immers in die landen waar helemaal geen officiële regelingen meer van kracht zijn. Denken wij aan de landen in oorlog of in burgeroorlog.

Een derde belangrijk punt is de rol van Kind en Gezin die in artikel 5 wordt gestipuleerd : „De erkenning van de adoptiedienst wordt weliswaar afgeleverd of geweigerd door de Vlaamse Executieve op eensluidend en gemotiveerd advies van Kind en Gezin.” Wij vonden het belangrijk Kind en Gezin als parastatale in haar waarde en bevoegdheid te laten. Zij heeft immers ook een dergelijke controle en erkenningsbevoegdheid op het gebied van crèches en dergelijke. De huidige formulering in het decreet biedt volgens ons voldoende garanties om elke willekeur op dit vlak tegen te gaan.

De SP verheugt zich er dan ook over dat dit voorstel van decreet van collega Ansoms met medewerking van alle commissieleden in snel tempo werd goedgekeurd. Wij hopen dat adoptie nu in Vlaanderen volgens reglementaire weg zal gebeuren, met alle mogelijke garanties, zowel voor de kandidaat-adoptanten als voor de geadopteerde kinderen zelf en dat hiermee een einde komt aan de koehandel die tot hiertoe kon worden gevoerd.

De Voorzitter : De heer Ansoms heeft het woord.

De heer J. Ansoms (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, dat er vandaag een tevreden collega op het spreekgestoelte staat, zal u allen wel begrijpen. Drie jaar geleden, persoonlijk gegrepen door heel wat schrijnende misbruiken en vooral begaan met de zorg dat het delicate gebeuren, dat elke adoptie is, zo zorgvuldig mogelijk en met respect voor de belangen van alle betrokken partijen zou gebeuren, hebben wij in juli 1986 dit voorstel van decreet bij de Vlaamse Raad ingediend.

Gezien de ernst van de problematiek en vooral gezien het dringende karakter, vooral na het van kracht worden van de wet van 27 april 1987 tot

wijziging van een aantal bepalingen betreffende de adoptie, hoopten wij op een spoedige behandeling en goedkeuring. Niettegenstaande de positieve medewerking van Gemeenschapsminister Lenssens en van alle fracties heeft het uiteindelijk toch drie jaar geduurd alvorens deze regeling een feit zal zijn. Vervroegde verkiezingen en zeker de groeikrampen, die het tot stand komen van deze federale staat kenmerken, zijn hier waarschijnlijk niet vreemd aan. Want over het principe van de voorgestelde regeling was iedereen in deze Raad akkoord. Onze eerste woorden zijn dan ook woorden van dank.

In de eerste plaats danken wij de heer Jan Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, die actief en positief heeft meegewerkt aan de totstandkoming van dit decreet. Wij, de leden van dit kleine politieke wereldje, weten dat het niet zoveel voorkomt dat een Minister actief meewerkt aan het tot stand komen van een decreet, ingediend door een gewoon lid van de Vlaamse Raad. Onze dank wordt er dus des te groter door.

Eveneens gaat onze dank naar de Voorzitters van de Commissie, de heren Hancké en W. Peeters, die samen met de verslaggeefster, mevrouw Trees Merckx, orde hielden in, of verslag uitbrachten over de soms nogal verwarde discussies gedurende vijf vergaderingen van de Commissie. Ook dank ik de collega's van de andere fracties die allen met een positieve ingesteldheid de oorspronkelijk ingediende tekst besproken en gemeendeerd hebben, overtuigd als zij waren van de noodzaak van een reglementering van het delicate adoptiegebeuren.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, sta mij toe bij deze bespreking nogmaals — in het kort — het waarom van deze voorgestelde reglementering samen te vatten.

1. Het adoptiegebeuren zelf is een zeer delicaat gebeuren, waarbij naar een evenwicht dient gezocht te worden tussen de belangen van ten minste drie partijen, namelijk de afstanddoende moeder of ouders, het kind en de adoptieouders. Bovendien be-

vinden al deze betrokkenen zich meestal in een zeer kwetsbare situatie. Dat de afstand doende moeder of ouder zich in een psychologische noodsituatie bevinden ligt voor de hand. Bovendien verkeren zij meestal in een materiële noodsituatie, of leven en handelen zij onder zware sociale druk van familie of omgeving.

Wat het kind zelf betreft, was het in het verleden te veel een zoeken van een kind voor een gezin in plaats van het zoeken van een gezin voor het kind. Ik wil daarmee zeggen dat het belang van het kind spijtig genoeg meestal ondergeschikt werd gemaakt aan andere belangen.

En ten slotte de adoptie-ouders. Meestal hebben deze ouders een lange en pijnlijke tocht langs dokters, gynaecologen, medische centra en specialisten allerhande achter de rug. Meestal bestaat bij hen, mede door dit pijnlijk proces, een zeer hoog verwachtingspatroon, dat dikwijls ver afstaat van de realiteit. Bovendien stelt men vast dat bij vele adoptie-ouders een adoptie wordt aangegrepen als een laatste middel om andere huwelijksproblemen op te lossen.

Kortom, het adoptiegebeuren is zo delicaat en zo ingewikkeld en vertoont zoveel menselijke, psychologische, sociale, materiële en juridische aspecten dat men een dergelijk gebeuren niet aan het toeval kan overlaten. Zoiets delicaats en ingrijpends, waar zoveel mensen in een kwetsbare situatie bij betrokken zijn, roept om een regeling en een controle. Jammer genoeg moeten wij telkens opnieuw vaststellen dat er in onze maatschappij personen zijn die misbruik maken van hun medemens in een kwetsbare situatie. Dat zijn de malefide praktijken, die wij allen kennen. Ook goedbedoelde, individuele bemiddeling van een dokter, advocaat of van nonkel, pater of een verre vriend in een ontwikkelingsland kan onmogelijk alle aspecten en belangen, verbonden aan dit proces, overschouwen. De hulp van een multi-disciplinair team is hierbij noodzakelijk.

Een tweede reden voor de dringende goedkeuring van dit voorstel is de wet van 27 april 1987 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffen-

Ansoms

de de adoptie. Ongetwijfeld heeft deze wet belangrijke verbeteringen aan het adoptiegebeuren aangebracht. Zo werd onder andere de leeftijds-grens voor adoptie-ouders verlaagd tot 25 jaar en werd er ter bescherming van de afstanddoende moeder een wachtperiode van twee maanden ingebouwd.

Dit zijn lovenswaardige verbeteringen, die alle gemeen hebben : de nood aan goed functionerende adoptiediensten. Ik verklaar mij nader aan de hand van enkele voorbeelden.

Na de geboorte kan de afstanddoende moeder slechts na twee maanden *beslissen tot adoptie. We zegden het reeds : een positieve maatregel. Maar de moeder kan in een dergelijke crisissituatie zijn dat zij het te adopteren kind zelfs niet meer wenst te zien, laat staan te verzorgen en evenmin is er een familie om deze zorg over te nemen. De adoptieouder kan slechts na twee maanden optreden. Wie zal zich in deze periode ontfermen over het kind ?

Een ander voorbeeld is het probleem van de discretie. De wet op de afstamming, die in dezelfde periode tot stand kwam, heeft het statuut van het natuurlijk kind gelijk geschakeld met het statuut van het wettelijk kind. Deze gelijkschakeling van het natuurlijk kind met het wettelijk kind heeft eenzelfde administratieve afwikkeling tot gevolg : overschrijven naar bevolkingsregister en register van burgerlijk stand met mogelijkheid van publikatie in gemeentelijke info-bladen, streekbladen en verkoop van het adres aan allerlei firma's in baby-artikelen. Dit kan pijnlijke gevolgen hebben voor de afstanddoende moeder en voor de adoptieouders. Andere voorbeelden illustreren de dringende nood aan erkende adoptiediensten.

Een derde reden voor een spoedige goedkeuring van dit voorstel van decreet is van praktische aard. Meer en meer landen wensen voor buitenlandse adoptie enkel nog samen te werken met erkende Belgische diensten. Vermits er op het ogenblik nog geen erkenningen kunnen gegeven

worden, dreigen heel wat kandidaat-adoptieouders ontgoocheld te worden, vermits verschillende landen geen adoptie meer wensen te doen met ons land.

Het adoptiegebeuren zelf, de nieuwe wetten en de buitenlandse situatie geven ons voldoende redenen om onze goedkeuring te verlenen aan dit voorstel van decreet.

De tweede vraag is of de tekst en de in het vooruitzicht gestelde uitvoeringsbesluiten een antwoord geven op de zojuist omschreven zorgen.

Laat ons duidelijk zijn dit decreet zal niet alle misbruiken onmogelijk maken en zal niet elke adoptieoperatie met succes bekronen. Wel zijn wij ervan overtuigd dat de voorliggende tekst een grote stap vooruit is. Waarom ?

Van nu af zal alleen een erkende dienst aan adoptie mogen doen, erkenning die men, na een eensluidend advies van Kind en Gezin, bij de Vlaamse Executieve kan bekomen. De belangrijkste voorwaarden die aan een dergelijke dienst worden gesteld, zijn het multi-disciplinair karakter en het juridisch statuut van de VZW. Dit heeft tot gevolg dat individuele bemiddeling is uitgesloten en dat elke adoptie in al haar aspecten zal worden benaderd : medisch, psychologisch, sociaal en juridisch. Eveneens zullen de erkende diensten systematisch aan een controle worden onderworpen.

Voor de uitoefening van hun opdracht wordt aan de erkende diensten ook een ganse reeks voorwaarden gesteld, waaronder de belangrijkste zijn :

— het verschaffen van de nodige informatie, ook in de fase die een mogelijke adoptie voorafgaat ;

— er dient een kind- en een gezinsstudie te worden gemaakt ; dus wordt er ook aan het te adopteren kind gedacht !

— er dient steeds een vooraf geschreven overeenkomst te worden gemaakt. In deze overeenkomst dient concreet de procedure, de duurtijd, de dienstverlening en de kostprijs te

worden vastgelegd. Wat dit laatste element betreft, met name de kostprijs, kan de Vlaamse Executieve zelf een maxima vaststellen ;

— buitenlandse adoptie zal slechts kunnen gebeuren met door Kind en Gezin erkende buitenlandse adoptiediensten. Gedaan dus met het gesjacher door allerlei duistere figuren ;

— wat ook belangrijk is, is dat een beslissing tot adoptie slechts kan worden genomen na een beslissing van gans het team, dit wil zeggen dat alle aspecten in de beslissing zullen meespelen ;

— en ten slotte zal elke adoptiedienst de verplichting worden opgelegd een dossier te bewaren en de nazorg ter harte te nemen. Het werk van de adoptiedienst is niet ten einde bij het plaatsen van het kind en na het betalen van de kosten, integendeel.

Deze korte opsomming geeft toch heel wat garanties dat, in Vlaanderen althans, vanaf morgen de adoptie op een ernstige wijze zal verlopen, in respect voor alle betrokken partijen : de afstanddoende moeder of ouders, het te adopteren kind en de adoptieouders.

De bemiddeling tussen deze drie partijen zal gebeuren door een team van geschoolde specialisten, die zullen werken volgens richtlijnen en onder controle van de Vlaamse Overheid. Dat was precies onze bedoeling toen wij drie jaar geleden dit voorstel van decreet indienden bij de Vlaamse Raad.

Uiteraard biedt dit voorstel van decreet slechts een algemeen kader dat met een reeks uitvoeringsbesluiten dient te worden opgevuld. Dit wil zeggen dat de voorgestelde regeling maar effectief van kracht zal worden indien deze uitvoeringsbesluiten zijn getroffen. Er berust dus van nu af aan een grote verantwoordelijkheid op de schouders van de Vlaamse Executieve.

In ons oorspronkelijk voorstel was ingeschreven dat het decreet zes maanden na publikatie van kracht zou worden. Uiteindelijk is deze ingangsdatum, op verzoek van de Vlaamse Executieve, geschrapt en overgelaten

Ansoms

aan de Vlaamse Executieve. Daarom een wens tot slot. Mijnheer de Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, u hebt tijdens de bespreking in de Commissie zeer duidelijk laten voelen dat u voor honderd procent achter dit initiatief staat. Wij hopen dan ook dat u alles in het werk zult stellen om de nodige uitvoeringsbesluiten zo spoedig mogelijk uit te vaardigen, zodat de adoptiereglementering binnen korte tijd van kracht wordt. Vele, vele honderden ouders verwachten dit van ons.

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, op mijn beurt wil ik de heer Ansoms, feliciteren voor zijn voorstel van decreet.

Ik dank de rapporteur voor zijn uitvoerig en degelijk rapport evenals de leden van de Commissie voor hun bijdrage tot het debat. De bespreking van dit voorstel is een goed voorbeeld van uitstekende samenwerking tussen Executieve en Vlaamse Raad. Vervolgens wil ik beklemtonen dat de Vlaamse Executieve, evenals alle fracties van deze Raad, zich verheugen over het tot stand komen van dit voorstel van decreet.

Omdat adoptie diep ingrijpt in de intieme, familiale sfeer, meer dan wij ons voorstellen, zoals de heer Ansoms heeft beklemtoond en omwille van bestaande en potentiële misbruiken waarop mevrouw De Meyer heeft gewezen, menen wij dat wetgeving in deze materie dringend noodzakelijk is.

Wij zijn er ook van overtuigd dat dit decreet de kwaliteit van het adoptiewezen en de Vlaamse Gemeenschap zal ten goede komen.

Ten slotte wens ik te spreken over de uitvoeringsbesluiten. Dit voorstel situeert zich tussen een raamdecreet en een gewoon decreet. Enerzijds formuleert het gedetailleerde voorwaarden, anderzijds bevat het niet minder dan tien artikelen of clausules die een besluit van de Vlaamse Executieve vergen.

Zodra dit decreet zal zijn aangenomen en afgekondigd door de Vlaamse Executieve, zal ik niet nalaten de uitvoeringsbesluiten met bekwame spoed voor te bereiden. Na de afkondiging van het decreet zal ik aan Kind en Gezin de opdracht geven voorontwerpteksten voor de uitvoeringsbesluiten te maken, met het oog op een zo spoedig mogelijke inwerkingtreding van dit belangrijk decreet. **(Applaus bij CVP en VU)**

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Nee)**

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is nu de artikelsgewijze bespreking van het voorstel van decreet van de heer Ansoms C.S. houdende erkenning van adoptiediensten.

De door de Commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen.

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

— **Aangenomen.**

Artikel 2

§ 1. Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1. adoptie : gewone adoptie, volle adoptie of pleegvoogdij van Belgische of buitenlandse minderjarigen ;

2. bemiddeling : alle activiteiten die ertoe strekken via een tussenpersoon een persoon te laten adopteren en de informatieverstrekking, de begeleiding en de hulpverlening daaraan verbonden.

§ 2. Onverminderd de opdrachten vervuld door de met de bijzondere jeugdbijstand belaste overheden, zijn alle activiteiten inzake bemiddeling met het oog op adoptie onderworpen

aan een erkenning onder de voorwaarde bepaald in artikel 5.

§ 3. Alleen privaatrechterlijke rechtspersonen die zich organiseren in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk of publiekrechtelijke rechtspersonen kunnen als adoptiedienst worden erkend.

— **Aangenomen.**

Artikel 3

§ 1. Om de erkenning als adoptiedienst te bekomen en te behouden, moet deze dienst beantwoorden aan de volgende voorwaarden :

1. de voornaamste activiteit van de dienst moet bestaan in bemiddeling zoals omschreven in artikel 2, § 1, 2 van het decreet ;

2. beschikken over of een beroep kunnen doen op een interdisciplinair team van bevoegd en voldoende personeel of medewerkers. De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere regels en kwalificaties waaraan dit personeel en medewerkers moeten beantwoorden ;

3. de adoptiedienst dient te beschikken over voldoende infrastructuur om op normale wijze de haar opgelegde verplichtingen en de continuïteit van de dienst te verzekeren ;

4. geleid worden door een persoon die moet beantwoorden aan de voorwaarden en kwalificaties bepaald door de Vlaamse Executieve ;

5. tenminste de volgende opdrachten uitvoeren :

a) de voorbereidende informatieverstrekking aan en de voorbereiding van de natuurlijke ouder(s), de kandidaat-adoptant en de te adopteren persoon voor wat betreft het belang, de voorwaarden en de gevolgen van de adoptie ;

b) de uitvoering van een kindstudie en een gezinsstudie volgens de voorwaarden en de modaliteiten bepaald door de Vlaamse Executieve ;

c) in geval van interlandelijke adopties alleen een adoptiesamenwerking aangaan met diensten of instellingen die in en door hun herkomstlanden

Voorzitter

hiervoor erkend zijn voor zover in die landen van herkomst een erkenningsprocedure voor adoptie-instellingen bestaat en vereist is.

Deze samenwerking dient te gebeuren op basis van een geschreven overeenkomst die ter goedkeuring moet voorgelegd worden aan Kind en Gezin, instelling van openbaar nut, opgericht bij decreet van 29 mei 1984 ;

d) de toewijzing van een kind aan de kandidaat-adoptant dient te gebeuren op grond van het gemotiveerd voorstel van het interdisciplinair team waarvan sprake in artikel 3, § 1, 2 ;

e) ter beschikking staan van de natuurlijke ouders, de adoptie-ouder(s) en het geadopteerde kind, teneinde op hun verzoek de nazorg te verzekeren ;

f) opmaken van een geschreven overeenkomst tussen enerzijds de kandidaat-adoptanten en anderzijds de betrokken adoptiedienst, waarin de procedure, de vermoedelijke duur, de kostprijs en de gewaarborgde dienstverlening omschreven worden.

De Vlaamse Executieve kan nadere voorwaarden opleggen inzake de aard en de grootte van de kosten die door de adoptiedienst mogen aangerekend worden ;

6. voor elke opdracht in punt 5 van dit artikel vermelde opdracht een uitvoerig schriftelijk en gemotiveerd verslag opstellen dat door de adoptiedienst bewaard wordt in een persoonlijk dossier. De dienst dient de regels van het beroepsgeheim te respecteren. De Vlaamse Executieve kan nadere regels bepalen inzake het opmaken, de bewaring, de bescherming, de toegang tot en de controle op wachtlijsten en dossiers.

§ 2. De Vlaamse Executieve kan de in § 1 omschreven opdrachten en voorwaarden uitbreiden en nader specificeren.

— **Aangenomen.**

Artikel 4

De Vlaamse Executieve bepaalt de

opdrachten van Kind 'en Gezin inzake de uitvoering van en het toezicht op de naleving van de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

— **Aangenomen.**

Artikel 5

§ 1. De in artikel 2 bedoelde erkenning wordt afgeleverd of geweigerd door de Vlaamse Executieve, op eensluidend en gemotiveerd advies van Kind en Gezin. De Vlaamse Executieve bepaalt de procedure en modaliteiten.

§ 2. De erkenning kan door de Vlaamse Executieve, op gemotiveerd advies van Kind en Gezin, bij gemotiveerde beslissing worden ingetrokken bij niet naleving van één van de onder artikel 3 gestelde voorwaarden en bij weigering van de adoptiedienst zich aan het in artikel 4 bedoelde toezicht te onderwerpen.

— **Aangenomen.**

Artikel 6

In het decreet van 29 mei 1984 houdende de oprichting van de instelling Kind en Gezin, wordt in artikel 4, § 1, e, de omschrijving : „adoptie van kinderen” geschrapt.

— **Aangenomen.**

Artikel 7

Gestraft wordt met een gevangenisstraf van acht dagen en met een geldboete van 26 frank tot 500 frank of met één van die straffen alleen hij die bemiddelt bij adoptie zonder in het bezit te zijn van de bij dit decreet vereiste erkenning.

— **Aangenomen.**

Artikel 8

De Vlaamse Executieve stelt vast welke adoptiedossiers, op het ogenblik van het in werking treden van het decreet, als ingeleid of als in behandeling moeten worden beschouwd.

— **Aangenomen.**

Artikel 9

De Vlaamse Executieve stelt de datum vast waarop de bepalingen van dit decreet in werking treden.

— **Aangenomen.**

De Voorzitter : De artikelsgewijze bespreking is gesloten. We zullen morgen om 16 uur de hoofdelijke stemming over het gehele voorstel van decreet houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Wij zetten thans onze werkzaamheden voort met de samengevoegde interpellaties van de heren Denys en Van der Sande tot Ministers Geens en Sauwens.

Ik stel vast dat geen van beide Ministers aanwezig is. (**Minister Sauwens betreedt het halfroond**)

Mijnheer Denys, vindt u de aanwezigheid van Minister Sauwens voldoende ?

De heer A. Denys : Neen, mijnheer de Voorzitter, ik zal u straks uitleggen waarom ik ook de aanwezigheid van Minister Geens wens.

De Voorzitter : Dan zullen wij met de volgende interpellatie beginnen.

INTERPELLATIES (R.v.O. art. 72) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer W. Van Durme tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de ontwikkelingen in het dossier Sparrenhove te Eke-Nazareth, inzonderheid wat het MPI betreft

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Durme tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de ontwikkelingen in het dossier Sparrenhove te Eke-Nazareth, inzonderheid wat het MPI betreft.

De heer Van Durme heeft het woord.

De heer W. Van Durme (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het MPI te Eke-Nazareth werd in 1960 opgericht als pluralistische instelling. Deze instelling kende doorheen de jaren een voortdurende expansie, waarvan de bezigheidshomes een illustratie vormen.

Het MPI Sparrenhove was en is als internaat geallieerd met een school voor Buitengewoon Secundair Onderwijs, waar de technische opleiding leidt tot integratie in een normaal werkmilieu. Het MPI begeleidt zwakbegaafde en sociaal gehandicapte jongeren, die vaak door hun onaanpast gedrag nergens nog terecht konden. Sparrenhove fungeert als eindoplossing voor jongeren waar men elders vanaf wil.

In tegenstelling met vele instellingen kende Sparrenhove geen noemenswaardig personeelsverloop. De stabiele personeelskern heeft meerdere jaren, zelfs tegen een niet op zijn taak berekende algemene directie — en ik druk me dan nog zwak uit — aan een uniek pedagogisch concept gestalte gegeven.

In Vlaanderen zijn er weinig andere instellingen te vinden die zo een systematische en geëngageerde begeleiding boden voor echte probleemjongeren. De kwaliteit van het MPI, die te danken is aan het personeel — werd algemeen erkend. Het feit dat de instelling met wachttijsten moest werken is er mede een bewijs van.

In 1987 was de nakende faling van Sparrenhove duidelijk. Jarenlang geknoei en wanbeheer van de algemene directie leidden onvermijdelijk tot een financiële put die niet meer te dempen was. Wij vragen ons af hoe het mogelijk is dat de overheid niet vroeger ingreep ; iedereen uit de sector wist dat de toestand in Sparrenho-

ve met de jaren verslechterde en dit moest ook aan de overheid niet onbekend zijn. Het is duidelijk dat de pedagogische staf geen enkele verantwoordelijkheid droeg voor de financiële chaos. Integendeel, de pedagogische stuurgroepen werden noch geïnformeerd noch betrokken bij het algemeen beleid, dat overigens in de praktijk in handen was van de directeur.

Het personeel, dat jarenlang menselijk geïnvesteerd had om op een degelijke manier de probleemjongeren te begeleiden, wilde de instelling met alle wettelijke middelen redden. Daartoe werd de VZW WAGENSCHOT opgericht, die tot aan de ontbinding van de Sparrenhove-VZW's de enige ernstige kandidaat-overnemer voor het MPI was.

Wat na de faling gebeurde is een weinig fraaie geschiedenis. Er is het verhaal van Leieland, waarna zich de VZW's Klimop en de Vierklaver aanboden om het MPI Sparrenhove over te nemen. Het is op zijn minst bevreemdend dat deze VZW's opgericht werden, mede op initiatief van kabinetsmedewerkers van de onderwijs- en welzijnsdepartementen.

Minister J. Lenssens : Dat is totaal onjuist. Wat mijn kabinet betreft spreek ik dit tegen.

De heer W. Van Durme : Ik heb geen namen genoemd, mijnheer de Minister.

Minister J. Lenssens : Noemt u maar namen, ik ben formeel. Dit is onjuist. Het is niet de taak van een kabinet om VZW's op te richten en wij hebben dat ook niet gedaan.

De heer W. Van Durme : Ik zeg niet dat het kabinet dat heeft gedaan, maar kabinetsmedewerkers.

Minister J. Lenssens : Alleszins niet in hun hoedanigheid van kabinetsmedewerkers.

De heer W. Van Durme : Dat heb ik ook niet gezegd mijnheer de Minister. Ik spreek niet van het kabinet als dusdanig. Hier kan men spreken van een ongewenste belangenvermenging. Een in de geest en in de feiten pluralistische instelling dreigde daarvoor verzuild te worden.

De toestand werd er niet gemakkelijker op als men weet dat het MPI organisch verbonden was met de school. Het MPI kende een jong personeelsbestand, dat zich inhoudelijk en naar handeling sterk profileerde. Anderzijds was er het vergrijsde lerarenkorps, dat opgebrand was door het jarenlange werken met probleemjongeren. Door de sluiting van de school kwam het gehele initiatief in gevaar. Na het débacle met Leieland, besliste de toenmalige Staatssecretaris voor Onderwijs dat het Rijk het onderwijs te Eke zou waarborgen, wat in de gegeven omstandigheden de beste oplossing was. Momenteel werken bekwame leerkrachten en andere personeelsleden om de school optimaal uit te bouwen, al blijft het moeilijk om in een onzeker klimaat de opgelegde taken te vervullen. Dat de personeelsleden zich niettemin met enthousiasme verder inzetten is een signaal naar de overheid.

Wij kunnen het statuut van de school niet losmaken van het dossier van het MPI, hoewel de erkenning van het MPI de grondslag vormt om tot een bevredigende oplossing te komen voor de opvoeding van sociaal onaanpaste jongeren die in de talrijke discussies en conflicten weinig of niet ter sprake komen. Wanneer de Groenen het concept ARGO-Wagenschot verdedigen hebben ze daar geen enkel persoonlijk of partijbelang bij. Ze zijn nergens bij het dossier betrokken. Hun enige bekommernis is dat een initiatief, zoals in het verleden, op pluralistische wijze verder kan werken.

Met het doel de overname van het MPI Sparrenhove te waarborgen werd door de VZW Wagenschot een aanvraag ingediend tot erkenning door het Fonds 81 met betrekking tot de betoelaagbare bedden. Deze erkenning laat nog steeds op zich wachten, zodat het globaal concept, namelijk een verbondenheid van de ARGO-school met het MPI, ernstig wordt bedreigd. Om welke reden ook werd de erkenning op de lange baan geschoven met als gevolg dat ook de ARGO in een moeilijke situatie terecht komt. Zolang de erkenning niet rond is en het RIBSO-Aalst niet in de gelegenheid wordt gesteld een vestigingsplaats te Eke te program-

Van Durme

meren, wordt de nu wel zeer dringende aankoop van het domein te Eke door de ARGO geblokkeerd. De school blijkt het centraal gegeven te zijn in het dossier. Men zou natuurlijk kunnen kiezen voor de programmatie als vrij gesubsidieerd onderwijs. Dit betekent ondermeer dat de vroegere leerkrachten opnieuw in dienst moeten worden genomen, wat een weinig haalbare kaart is. De VZW Wagenschot kan overigens de aankoop van het domein financieel niet aan, zodat het MPI en de school verdwijnen, zeker in hun huidige vorm. De constructie ARGO-Wagenschot wordt niet gehinderd door manifeste ideologische geschillen. Wagenschot wenst zich uitdrukkelijk te bekennen tot het pluralisme, wat niet verward moet worden met politiek pluralisme. In het debat omtrent de gemeenschapsschool heeft men ons van alle zijden met de hand op het hart bevestigd dat de term neutraliteit een positief pluralisme inhoudt, zodat niets de samenwerking ARGO-Wagenschot in de weg staat.

Het is perfect mogelijk dat de ARGO de onderwijsfunctie waarneemt en de VZW Wagenschot, het MPI, op basis van het Fonds 81 wordt betoelaagd. Misschien vreest de Minister dat de ARGO de internaten van de BOScholen zou afstoten om het voordeliger Fonds 81 te genieten. Deze vrees is ongegrond daar er geen objectieve normen zijn om erkend te worden voor het Fonds 81. Dit betekent dat men nooit zeker is van de erkenning, temeer daar er voor het Fonds 81 per provincie een bovengrens is ingebouwd. Het is de Gemeenschapsminister die, na advies van zijn administratie, beslist wie de erkenning krijgt. De rijksscholen, nu gemeenschapsscholen, hebben nooit geprobeerd om die erkenning te verkrijgen. Trouwens, het is ook niet de ARGO die de erkenning voor het MPI vraagt, wel een VZW. Dit is overigens niet nieuw, in geheel het vrij gesubsidieerd net gebeurt het op deze manier. Het vrij onderwijs heeft geen enkele school van dit type die inzake internaat betoelaagd wordt door onderwijs, wel door het Fonds 81. Het zou een illusie zijn te geloven

dat Wagenschot zelf een school kan programmeren. Het gehele programmatie- en rationalisatieplan is zo opgebouwd dat wie bestaat gemakkelijk in leven kan blijven, maar wie nieuw binnen komt in het systeem hogere normen moet behalen.

Het Sparrenhove-dossier is nodeloos ingewikkeld geworden. Had men de politieke wil gehad om de zaak op te lossen op een logische manier dan was ze al maanden van de baan. Voor ons is de enige logica dat een pluralistisch initiatief pluralistisch blijft. Wij hebben het hier dan niet alleen over het MPI, maar ook over de bezigheidshomes, die weliswaar los staan van de school en het MPI, maar er toch dezelfde principes op nahouden.

De Groenen vragen niets meer, maar ook niets minder dan een redelijke oplossing. Voor ons is er niets redelijkers dan het vasthouden aan de oorspronkelijke doelstelling van Sparrenhove, één van de weinige pluralistische welzijnseilanden in Oost-Vlaanderen.

Wij hopen dat de Gemeenschapsminister duidelijkheid kan geven in dit dossier, dat al te lang aansleept. Hierbij denken wij op de eerste plaats aan de jongeren die moeten begeleid en opgevoed worden. Deze opdracht dient te gebeuren in sereniteit en buiten het politiek gewoel. Niemand is gebaat met het uitstellen van de beslissing over het statuut en de toekomst van het MPI te Eke-Nazareth. De bestaande onzekerheid is te groot om een normale werking te blijven verzekeren. Wij dringen er dan ook op aan dat de Gemeenschapsminister de gepaste maatregelen neemt om het dossier Sparrenhove definitief af te sluiten. **(Algemeen applaus)**

De Voorzitter : De heer Flamant heeft het woord.

De heer E. Flamant (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, mijn betoog bij de interpellatie van de heer Van Durme zal uiteraard zeer beperkt zijn.

Het is zeker niet mijn bedoeling te blijven stilstaan bij de oorzaken die

tot het ontstaan van de problematiek van de VZW Sparrenhove hebben geleid.

Vandaag is onze bekommernis ingegeven door het feit dat omtrent dit probleem nog steeds geen uitsluitel bestaat, zodanig dat het voortbestaan van die instelling, die zowel instaat voor de zorg van adolescenten als volwassenen, erg in het gedrang komt.

Bovendien – de heer Van Durme heeft daar ook op gewezen – heeft de VZW Sparrenhove er steeds voor gezorgd, dat haar activiteiten vanuit een pluralistische invalshoek werden benadrukt. Ik meen dat dit van belang is want, hoe dan ook, is dit pluralisme in de welzijnssector, alvast in Vlaanderen, eerder een zeldzaamheid te noemen.

Vandaar, mijnheer de Minister, dat ik er sterk voor durf pleiten dat u de nodige maatregelen zou treffen om dit pluralistische karakter te vrijwaren, uit respect voor de patiënten die in de bezigheidshomes zijn opgenomen en er wonen, evenals voor het personeel dat er is tewerkgesteld.

In gans dit dossier, zeker wat betreft de bezigheidshomes, neemt u alvast, mijnheer de Minister, een sleutelpositie in. Ik zou achteraf niet graag het verwijt te horen krijgen dat ik nog naïef ben, maar ik durf niet veronderstellen dat u van die positie gebruik zou maken om een initiatief, dat uitging van een oprechte ingesteldheid op het vlak van pluralisme in de strijd, vooral ten voordele van de gehandicapten, in het MPI Sparrenhove in het gedrang te brengen.

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik kan met mijn antwoord zeer bondig zijn.

Door een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Gent van 9 september 1988 werd de VZW MPI Sparrenhove in vereffening gesteld.

Zoals u weet worden in dergelijk geval door de rechtbank vereffenaars aangesteld die, in afwachting van de



Het decreetscheppend initiatief van de heer J. Ansoms (CVP) c.s., waarover mevrouw T. Merckx-Van Goey (CVP) verslag uitbracht, strekt ertoe bemiddeling en begeleiding bij adoptie aan erkende adoptiediensten toe te vertrouwen

vereffening, de beheersverantwoordelijkheid van de vroegere VZW hebben overgenomen.

Op dat ogenblik had ik de kans — ik wil dit even onderstrepen — een oplossing voor elk van de volwassenen en minderjarigen in Sparrenhove, buiten de bestaande. We hadden een regeling die sloot als een bus.

Theoretisch hadden wij onmiddellijk aan de vereffenaars kunnen zeggen al die instellingen te sluiten, gezien wij in de nodige opvangmogelijkheden hadden voorzien. Wij hebben dat niet gedaan. Ik heb aan de vereffenaars onmiddellijk laten weten dat zij op de doorbetaling van de voorschottenregeling konden rekenen alsof het een normaal werkende VZW zou zijn geweest. Dit is het geval tot op vandaag.

De heer Van Durme laat uitschijnen alsof het mijn fout zou zijn dat het lang duurt. De heer Van Durme weet ongetwijfeld dat in de commerciële sector, wanneer een vennootschap failliet wordt verklaard, de curatoren

ook soeverein zijn in de manier waarop en bijgevolg ook in de duurtijd van de afwikkeling van de procedure van het faillissement. Welnu, naar analogie daarmee geldt voor dit dossier hetzelfde. Het zijn de vereffenaars die het tempo bepalen. De omstandigheden en de ingewikkeldheid van het dossier zijn verantwoordelijk voor het maandenlang aanslepen van dit dossier. Het is dus niet de fout van de Vlaamse Executieve noch van de Minister van Welzijn en Gezin. Tot op vandaag hebben wij zonder daartoe verplicht te zijn de voorshotten doorbetaald. Daardoor hebben wij impliciet, bijna expliciet de wil te kennen gegeven dat die instellingen konden en moesten blijven bestaan, dat ze beantwoorden aan een behoefte. Het lang aanslepen van het dossier heeft helemaal niets te maken met politieke touwtrekkerij, mijnheer Van Durme. Immers, ik heb pas op dertig maart jongstleden een advies van de vereffenaars ontvangen omtrent de VZW's die zich kandidaat hebben gesteld om één of meerdere instellingen over te nemen. Overigens kan ik geen erkenning geven zolang er geen dossier is. Ik kan pas een erkenning geven wanneer een instelling daadwerkelijk, binnen de reglementering van het Fonds 81 werkzaam is. Bijgevolg kan een feitelijke, juridische erkenning er niet snel komen. Wij kunnen wel een engagement aangaan waarbij, als een bepaalde VZW een overname zou doen, wij ons moreel garant stellen dat binnen normale termen van inspectie enzovoort later een erkenning zal kunnen worden gegeven.

Bovendien, mijnheer Van Durme en mijnheer Flamant, is de onderwijsafdeling een onderwijsaangelegenheid. Minister Coens zal in dat verband moeten beslissen of hij een eventuele overname door ARGO al dan niet zal aanvaarden of gedogen. Ik sta totaal neutraal ten aanzien van een eventuele overname door ARGO. Op het ogenblik dat die hypothese in de praktijk wordt omgezet rijst de vraag of er een bijkomende erkenning van het Fonds 81 kan zijn. Dit zal het voorwerp uitmaken van een ernstig onderzoek van alle facetten van een eventuele vraag van die aard.

Tenslotte — en dit is meteen een antwoord op de vraag van de heer Flamant — streef ik naar een bevredigende oplossing voor de jongeren en volwassen mensen die daar een degelijke zorgverlening moeten kunnen blijven ontvangen. Ik zal niet langer de tijd nemen als nodig, maar wel zoveel tijd nemen als ik nuttig en nodig acht. Op dit ogenblik heb ik via mijn administratie contacten met een aantal mogelijke overnemers, ik zal ten gepaste tijde mijn verantwoordelijkheid opnemen.

Indiening van moties

De Voorzitter : Door de heer J. Geyssels en mevrouw A.-M. Neyts-Uytendroeck werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie ingediend die luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heren W. Van Durme, de tussenkomst van de heer E. Flamant en het antwoord van de Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin over de ontwikkeling van het dossier Sparrenhove te Eke-Nazareth ;

— vraagt de maatregelen te treffen tot het voortbestaan van Sparrenhove met het behoud van het pluralistisch karakter.”

Tevens werd een eenvoudige motie ingediend ondertekend door de heer G. Verhaegen, luidend als volgt :

„De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heer Van Durme tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de ontwikkelingen in het dossier Sparrenhove te Eke-Nazareth, inzonderheid wat het MPI betreft ;

— gehoord het daarop door de Minister verstrekt antwoord ;

— gaat over tot de orde van de dag.”

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, en de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de aankoop van meubelen ten behoeve van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

Interpellatie van de heer J. Van der Sande tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, en de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de levering en de plaatsing van het kantoormeubilair in het Markies- en het Boudewijncomplex te Brussel

De Voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heer Denys tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, en de heer Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de aankoop van meubelen ten behoeve van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en van de heer Van der Sande tot Ministers Geens en Sauwens over de levering en de plaatsing van kantoormeubilair in het Markies- en het Boudewijncomplex te Brussel.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, heren Gemeenschapsministers, collega's, deze interpellatie in verband met het meubeldossier is gericht tot de beide Gemeenschapsministers omdat ik tijdens het onderzoek van het dossier heb vastgesteld dat zij beiden op een bepaald ogenblik rechtstreeks verantwoordelijk zijn geweest voor sommige beslissingen. De beslissing van 17 oktober om de eerste aanbesteding te herzien werd door Minister Geens getroffen, terwijl Minister Sauwens verantwoordelijk was voor de laatste beslissing.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, heren Gemeenschapsministers, collega's,

het is de derde keer dat in de Raad op zeer korte tijd wordt geïnterpelleerd over sterk betwiste en te discussiëren contracten tussen de Vlaamse overheid en een privé-firma, die „verzuilde” bindingen heeft.

Op 17 februari werd door de collega's De Vlieghe, Daems en Derycke geïnterpelleerd over het informatiseringscontract tussen het departement van Onderwijs en het Mekanografisch Instituut der Kempen ; een VZW waarvan de bindingen met de CVP-zuil bekend zijn.

Op dezelfde datum interpeleerde collega Devolder over het huurcontract tussen het departement Onderwijs en het vakantiecentrum Blutsijde te Bredene ; een VZW behorende tot de socialistische zuil.

Pas twee maanden later worden we met een nieuw dossier geconfronteerd : een openbare opdracht vanwege de Vlaamse Executieve voor het leveren van meubilair voor het complex Markies en Boudewijn. Hier draait de betwisting rond de CV Samkoburo behorende tot dezelfde CVP-zuil.

Ik heb in de Raad reeds verschillende keren gewezen op de schrijnende Vlaamse ziekte van de verzuiling. De binding tussen verzuilde groepen en bepaalde politici is zo groot en zo sterk verweven, dat een groot aantal overheidsbestellingen zeer sterk door de belangen van deze zuilen beïnvloed worden. Wij vrezen dat wij met deze drie dossiers slechts het topje van de ijsberg hebben ontdekt. Het is de taak van de politici om dit probleem aan te pakken. Wij hebben, in het kader van de moeilijke strijd tegen verzuiling, deze interpellatie op de dagorde van de Vlaamse Raad geplaatst.

Mijnheer de Voorzitter, dit meubeldossier roept zeer vele vraagtekens op. Sta me toe drie van de meest cruciale vragen op een rijtje te zetten en het debat zo duidelijk en helder mogelijk te houden.

Ten eerste, hoe komt het dat voor een globale opdracht van méér dan 150 miljoen met een beperkte offerte-aanvraag wordt gewerkt in plaats van een openbare aanbesteding ?

Ten tweede, waarom wordt na het negatief advies inzake de eerste toewijzing aan een firma, die tot dezelfde belangengroep behoort, de procedure volledig herbekeken met ondermeer een nieuw bestek ?

Ten derde, hoe komt het dat de gunningscriteria voor de tweede offerte gewijzigd werden ?

Als u het mij toestaat, zal ik deze drie vragen even kort nader toelichten.

Ten eerste is er de beperkte offerte-aanvraag in plaats van een openbare aanbesteding. Hoewel voor de omvang van grote werken de openbare aanbesteding de regel moet zijn en de beperkte offerte-aanvraag de uitzondering, wordt hier voor de uitzondering gekozen. Waarom is dit zo geschied ? Het spijt mij dat intussen Minister Sauwens de vergaderzaal heeft verlaten, want met dit probleem richt ik mij in het bijzonder tot hem.

Het enige argument dat geldig zou kunnen zijn, is dat wij als Vlaamse Regering wensen dat een dergelijke opdracht de Vlaamse tewerkstelling ten goede komt, en door de beperkte offerte-aanvraag kan men als opdrachtgever dus zelf de firma's aanschrijven, die men wenst te weerhouden.

Deze vorm van protectionisme verdedigen we niet, omdat dit vanaf 1993 toch niet meer mogelijk zal zijn met de Europese harmonisatie inzake overheidsopdrachten. Wij menen trouwens dat de Vlaamse meubelindustrie sterk genoeg staat om onder normale concurrentievoorwaarden het hoofd te bieden aan het buitenland.

Maar indien dit de motivatie zou geweest zijn, dan is het des te onbegrijpelijker dat een groot gedeelte, twee van de vier loten, toegewezen worden aan de CV Samkoburo uit Zele die haar materialen voor het grootste deel uit het buitenland betreft. Het is nogal potsierlijk dat de heer Sauwens, als Gemeenschapsminister van Openbare Werken zich druk maakt over het Waalse Spa-water dat tijdens de Executieve vergaderingen gedronken wordt, maar de ogen sluit

Denys

inzake de weerslag voor Vlaanderen van een dergelijk belangrijke overheidsbestelling. Maar zou de keuze voor de beperkte offerte-aanvraag geen andere reden gehad hebben, namelijk als veiligheidsklep om in het geval dat de voorbestemde firma in de eerste ronde naast de prijzen zou vallen, men een soepele uitlaatklep heeft om de procedure opnieuw te bekijken en in dit geval te manipuleren? Hiermede kom ik tot mijn tweede zeer cruciale vraag.

Ten tweede, waarom werd na het negatief advies een nieuwe aanbesteding uitgeschreven?

Wat bijzonder eigenaardig is, is dat op 2 september 1988 het fameuse lot 1 door de Executieve toegewezen wordt aan de NV Den Ahrend, die voor meer dan 90 procent een rechtstreekse dochter is van hetzelfde CV Samkoburo.

Ter verduidelijking deel ik u mede dat lot 1 handelt over de werkvlakken, de ladenblokken en de bijzettafels.

Op 11 oktober 1988 geeft de Inspectie van Financiën een negatief advies zeggende dat de overheid gebonden is door haar eigen gunningscriteria, wat als puntenrangschikking gaf dat de firma MEWAF 92,29 punten en de NV Den Ahrend 90,77 punten behaalde.

Waarom werd dan het advies van de Inspectie van Financiën niet gevolgd? Waarom werd dan niet het lot 1 en de andere loten volgens de rangschikking geadviseerd door de Inspectie van Financiën toegewezen? Waarom diende alles te worden herbekeken? Dan kom ik tot de derde cruciale vraag.

Ten derde, waarom dienden de gunningscriteria te worden gewijzigd? De eerste offerte was gebaseerd op een puntenrangschikking, met een evenwicht tussen prijs, technische kwaliteit en vormgeving. De tweede offerte was dit ook, namelijk 40 punten voor technische kwaliteit, 20 punten voor vormgeving en materiaalgebruik en 40 punten voor de prijs.

Er werd echter iets aan toegevoegd, met name ieder aanbod diende een totaal te halen van 80 op 100 dat wil zeggen 185 op 20 voor technische kwaliteit en 17 op 20 voor vormgeving.

De firma die Samkoburo geklopt had tijdens de eerste offerte, de firma MEWAF haalde 92,68 op 100, maar werd geweerd omdat slechts 18,33 op 20 gescoord werd voor technische kwaliteiten: 18,33 in plaats van 185.

Nochtans was die firma 16 miljoen — 44 in plaats van 60 miljoen — goedkoper dan Samkoburo.

Welnu, collega's, wij hebben er het raden naar waarom deze firma slechts 18,33 heeft gekregen en niet de noodzakelijke 185 op 20.

Bij het nakijken van de checklist heb ik vastgesteld dat de oorzaak hiervan was dat de werkvlakken, vervaardigd uit spaanderplaten, aan de boorden niet met een houten lat waren versterkt. Dat wil dus zeggen dat men voor een houten lat de offerte van een firma, die 16 miljoen goedkoper was naar de papiermand heeft gewonnen.

De fundamentele vraag die zich stelt is: op welke wijze werden die technische kwaliteiten effectief gecontroleerd? Zijn de verantwoordelijken in de bedrijven geweest om die technische eisen vast te stellen? Volgens mij: Neen! Werd er gedacht aan een proefopstelling? Volgens mijn informatie: Neen! En nochtans de CVP-en de VU-Ministers beslisten zo maar dat een offerte, die 16 miljoen goedkoper is, waardeloos is, omdat inzake technische kwaliteiten slechts 18,33 in plaats van 18,5 op 20 wordt gescoord.

Het minste wat men had kunnen doen is de beslissing uitstellen en zelf gaan controleren of dit minieme verschil gerechtvaardigd is en hoe dit door de planningsgroep wordt gemotiveerd? Want uiteindelijk gaat het hier over een belangrijke bestelling met een grote financiële impact.

Men heeft dit allemaal niet gedaan. Nochtans bleek dat het mogelijk was om na de eerste offerte, de ganse procedure te wijzigen, maar het was

niet mogelijk om bij de tweede offerte zelf even te controleren of de winnaar van de eerste offerte al dan niet op een correcte wijze uit koers werd gezet.

Mijnheer de Voorzitter, die ganse story is te onwaarschijnlijk om puur toeval te zijn! Aanvankelijk was alles mogelijk omdat het ACV-vriendelijk bedrijf Den Ahrend geklopt was. Nadien was niets meer mogelijk omdat dezelfde familie, maar onder de Samkoburo-naam gewonnen had.

Daarmee kom ik naar mijn uitgangspunt. Het is de verzuilingsconnectie die beslist heeft over de toewijzing van dit betwist perceel.

Samkoburo is geen alledaags Vlaams familiebedrijf. De samenstelling van de lijst van de bestuurders is de volgende: Voorzitter: de heer Frans Janssens; Algemeen secretaris ACW Bestuurders: Pat Perpet; KWB-penningmeester Greta D'Hondt; Nationaal secretaris ACV Lieve Willems; boekhouder KAV André De Vogel; bestuurder BAC Jan Delbroek; functie in gebouwenfonds ACV Marc Van Lier; stichter van AC-CENT Kamiel De Witte; lid bureau ACW Marcel Paps; CM

Allemaal topfiguren uit die grote beweging, die haar inspiratie zogezegd zoekt in de christelijke leer.

Het minste wat men dus kan zeggen is: de Vlaamse ambtenaren zullen misschien niet werken op Vlaamse meubels, maar dan zullen ze toch werken met meubels die christelijk geïnspireerd zijn. (Gelach)

Collega's, wij kunnen ermee lachen, maar dit dossier laat een wrange nasmaak bij al degenen die geloven in een nieuwe Vlaamse politieke cultuur met meer fatsoen.

Ik feliciteer de PVV en de SP-Ministers voor de houding die zij hebben aangenomen; zij hebben inderdaad hun goedkeuring aan dit dossier niet gegeven. Ik betreur echter de houding van VU-Gemeenschapsminister Sauwens en ook het feit dat hij hier niet aanwezig is, dat hij de confronta-

Denys

tie niet aandurft. Het is zeer betreurenswaardig dat hij de houding van de PVV en SP-Ministers niet heeft gevolgd.

Enkele dagen nadat zijn Partijvoorzitter en Fractievoorzitter een persconferentie gaven over de strijd tegen de verzuiling, verleent hij zijn goedkeuring aan een dossier, dat zwanger is van de ACW-connectie. En wat mij nog het meest verwondert, zijn de uitlatingen van de kabinetschef van de heer Sauwens. Hij zegt dat de bedrijven, die het spel strategisch speelden, de aanbesteding konden wegkapen; hij voegt eraan toe: er is geen sluitend systeem, maar voor de volgende keer hebben we ons lesje geleerd. Wat bedoelt hij met het „strategisch spel”.

Fatsoenlijke politieke cultuur betekent correct spel in de aanbestedingen en een betere aanpak uitstellen tot een volgende keer, is impliciet toegeven dat het dossier werd gemanipuleerd. Had de heer Sauwens niet meegestemd met de CVP-Ministers dan was die beslissing nooit genomen en was er voor de eerste keer een belangrijk gemeenschappelijk signaal geweest tegen degenen die de verzuiling cultiveren en misbruiken. **(De heer Sauwens komt het halfroond binnen)**

Thans richt ik mij rechtstreeks tot de heer Sauwens.

Mijnheer de Minister, het spijt mij dat u het strijdperk hebt verlaten. Ik heb een aantal bedenkingen over u gemaakt.

Mijnheer de Minister, ik heb vernomen dat u deze morgen het dossier in de Executieve hebt geïntroduceerd. Het is nooit te laat fouten te herstellen en ik kan begrijpen dat, als jong Minister, men niet meteen van alles op de hoogte is.

Wij vragen — en ik heb de redenen daarvoor opgesomd; ik zal mijn betoog niet herhalen — gezien de grote discussie omtrent dit dossier, dat deze beslissing zou worden herzien en dat het dossier opnieuw zou worden onderzocht. **(Applaus bij de leden van de PVV)**

De Voorzitter : De heer Van der Sande heeft het woord.

De heer J. Van der Sande (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, op 23 maart 1989 heeft de Vlaamse Executieve haar goedkeuring gehecht, aan de gunning van het dossier betreffende de levering en de plaatsing van kantoormeubilair in het Markies- en Boudewijncomplex te Brussel.

Deze beslissing waarmede — naar blijkt uit de verdeelde stemming in de Executieve — niet iedereen gelukkig was, heeft heel wat deining doen ontstaan. In de pers haalde men de grote koppen. Bij tal van arbeiders in mijn streek, in een aantal bedrijven van de Mechelse meubelnijverheid, heeft dit verontwaardiging gewekt en in de publieke opinie zijn we er eens te meer in geslaagd een reputatie van koehandelaars gestalte te geven.

De cruciale vragen over deze omstrede toewijzing, die regelmatig terugkomen zijn de volgende.

Ten eerste, wat is de eigenlijke reden waarom men na de eerste offerteaanvraag de bestelling niet toeweest?

Ten tweede, waarom werden in de tweede offerteaanvraag voor de selectie van de offertes andere criteria ingevoerd?

Ten derde, als men weet welke inspanningen er reeds geleverd werden om de werkloosheid te bestrijden, waarom werden er dan geen maatregelen getroffen om met dergelijke grote bestellingen de tewerkstelling in Vlaanderen te bevorderen?

Ten vierde, was het niet mogelijk geweest door opsplitsing de bestelling aan verschillende firma's toe te wijzen?

Graag wens ik één voor één deze vragen te hernemen en er de commentaar bij te geven in verband met de geruchten en meningen die hierover de ronde doen.

Mijn eerste vraag is de volgende: welke is de eigenlijke reden van niet toewijzing?

Het is toch de gewoonte dat, wan-

neer men een aanbesteding uitschrijft, men dit toewijst aan de firma waarvan de biding conform is aan het bestek en die de goedkoopste prijs biedt.

Is het in dit verband waar, mijnheer de Minister, dat u de eerste offerte voor lot 1 niet wilde toewijzen aan de firma MEWAF, die de laagste bieder was, maar wel aan de firma Den Ahrend?

Is het bovendien ook juist dat u dit plan niet hebt kunnen uitvoeren doordat de Inspectie van Financiën negatief advies gaf?

Mag ik dan vragen wat de juiste redenen zijn waarom de bestelling niet aan de firma MEWAF werd gegund?

Ten tweede, zou ik willen vragen waarom andere criteria werden aangewend.

Is het juist dat er drie criteria ingevoerd werden met name

norm P — prijs dat in de beoordeling voor $2 \times 20 = 40$ punten in aanmerking genomen werd;

norm T — technische kwaliteit dat in de beoordeling eveneens voor $2 \times 20 = 40$ punten in aanmerking kwamen en

norm V — vormgeving, dat in de beoordeling voor 1×20 punten in aanmerking kwam?

Is het dan juist dat deze nieuw ingevoerde T en V normen in feite ten nadele gespeeld hebben van het prijseffect?

Waren deze nieuw ingevoerde criteria bovendien wel objectief? Het blijkt immers dat die vooral ten voordele gespeeld hebben van twee firma's Den Ahrend en Samkoburo, die trouwens zeer goed het systeem kenden en er handig gebruik van gemaakt hebben om, door het opdrijven van de gemiddelden, bepaalde andere firma's uit te sluiten.

De derde vraag betreft de tewerkstelling in Vlaanderen.

Vermits men met een beperkte offerte-aanvraag zelf kan bepalen welke firma's men aanschrijft en laat mede-

Van der Sande

dingen was het een koud kunstje geweest enkel die bedrijven aan te schrijven die effectief produktiebedrijven zijn, zelf meubelen produceren en geen doorgeeffirma's die hun meubelen vanuit het buitenland invoeren, zoals dit voor Samkoburo het geval is. Als men dan weet dat de voornaamste produktiebedrijven in Vlaanderen voor stalen meubelen BARRO en MEWAF zijn en voor houten meubelen BULO en in mindere mate CNCO en als men dan bovendien weet dat benevens CNCO gevestigd in het arrondissement Mechelen te Lier er twee van deze vier bedrijven in de stad Mechelen gevestigd zijn, dan zult u wel kunnen begrijpen mijnheer de Minister, dat ik als Mechelaar niet alleen bekommerd ben om deze kans voor het verschaffen van werkgelegenheid in het Mechelse die verloren gegaan is, maar bovendien de reacties van deze arbeiders van nabij heb kunnen meemaken.

De vierde vraag betreft de opsplitsing.

Zowel de eerste offerte-aanvraag als de resultaten ervan, als de uitschrijving van de tweede-offerteaanvraag werden beslist in een Executieve waarvan de VU en de SP geen deel uitmaakte. Had men dan op het ogenblik dat men — en gezien de reeds vermelde feiten ; terecht — verdeeldheid gewaar werd in de Executieve bij de toewijzing bij wijze van compromis niet een beetje verdelende rechtvaardigheid kunnen spelen, door het dossier op te splitsen over de leveringen voor het Markies- en Boudewijncomplex zodat de bestelling over meerdere firma's zou kunnen gespreid worden waardoor men het schouwspel van de verdeelde stemming in de Executieve wellicht had kunnen vermijden.

Mijnheer de Minister in de aanhef zei ik dat de arbeiders in mijn streek verontwaardigd zijn. In mijn contacten met sommige firma's heb ik dit kunnen ervaren. De arbeiders en de directie van de firma Barro bij voorbeeld hebben in het verleden tot ieders tevredenheid reeds voor onze openbare instellingen gewerkt. De

toren van het Ministerie van Financiën op de hoek van de Kruidtuinlaan en de Pachecolaan werd volledig door hen gemeubileerd. Maar men heeft mij doen opmerken dat toen, mijnheer de Minister, wel enigszins anders tewerk gegaan is. Er werd toen gewerkt met proefopstellingen waaraan tevens technische besprekingen verbonden waren, om duidelijk vast te stellen of het geboden materiaal wel degelijk aan het bestek beantwoordde en daarna was het de prijs die bepalend was. Nu werd er enkel gewerkt met vragenlijsten die moesten ingevuld worden en heeft men de bedrijven niet eens bezocht ; alhoewel ... alhoewel. Is het juist mijnheer de Minister dat Samkoburo wel bezocht werd ?

Mijnheer de Minister, met al dit gesjoemel heeft u het politiek bedrijf geen dienst bewezen. De tendens in de bevolking is zo dat al wie aan politiek doet meer en meer als een arrangeur wordt beschouwd en dat op de politiek in het algemeen en de politieke mandataris in het bijzonder, een etiquette wordt geplakt die negatief uitvalt.

Met dergelijke handelingen geeft men alleen maar meer stof, meer voedsel aan deze negatieve ingesteldheid. Het is dan ook zeer spijtig te noemen dat na het opnieuw van start gaan van de Vlaamse Regering na de herinvoering van de proportionaliteit een eerste dossier van die aard dat afgehandeld wordt, zo in vraag gesteld wordt en zo politiek geladen is. Vlaanderen bewijst hierdoor niet dat we alles beter doen wat we zelf doen. De politisering reikt dus verder dan politieke benoemingen.

Maar bovendien mijnheer de Minister — en dit valt dan enigszins buiten het kader van het officieel karakter van deze interpellatie — hebt u ook uzelf en uw partij geen dienst bewezen. Ik kan u verzekeren dat, daar waar er onder de arbeiders in het Mechelse algemeen verontwaardiging heerst — meer dan men denkt — over de gemiste kans op tewerkstelling in Vlaanderen, die verontwaardiging juist bij de arbeiders die aangesloten zijn bij de Christelijke vakbond evolueert naar woede. Zij kunnen maar niet begrijpen dat zij, precies

door de zuil waarbij zij aangesloten zijn om hun arbeidersbelangen te verdedigen, in hun tewerkstelling beconcurrereerd worden. Want iedereen, weet toch wel dat Samkoburo een firma is van de Christelijke Arbeidersbeweging. Daar hoeft u niet op te antwoorden, dit valt zoals ik reeds zei buiten het officieel aspect. Maar als u wil, mijnheer de Minister, kan ik u de volledige lijst van de beheerraad van Samkoburo voorleggen met de vermelding van de functie die deze mensen bekleden in de Christelijke zuil. Dit is echter voor de SP niet essentieel. Het „aanpassen” van de regels is deontologisch veel erger. Moest een socialistisch Minister zoiets doen, dan zou men van alle daken schande schreeuwen.

Mijnheer de Minister, het ligt niet in mijn bedoeling het vertrouwen in de Executieve in het gedrang te brengen. Wel is deze interpellatie ingegeven door het feit dat onze fractie het mandaat van lid van deze Raad in zijn volledigheid en met verantwoordelijkheidszin wil opnemen en uitvoeren. Wij wensen positief mee te werken, maar wensen ook niet voor voldongen, niet aanvaardbare feiten geplaagd te worden en er dan ja en amen te moeten op zeggen. Dit weze een waarschuwing — als het ware een schot voor de boeg — voor diegenen die menen de beslissingsmacht te moeten verschuiven naar de uitvoerende organen. Dat zullen wij niet dulden en we zullen daarom in de toekomst ook loyaal maar waakzaam optreden.

Graag had ik dan ook antwoord gekregen op de door mij gestelde vragen.

De Voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer J. Geysels (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, wij hebben zowel in de Kamer als in deze Raad een aantal keer gesproken over het gebrek aan politieke cultuur. Vanuit die algemene achtergrond wil ik hier een pleidooi houden om deze discussie te onttrekken aan de partijpolitieke sfeer en dit geen partijpolitieke afrekening wordt die politiek-conjunctureel gebonden is.

Geysels

De heer Denys heeft terecht verwezen naar de problematiek van de verzuiling. Het kenmerk van verzuiling is : ik ben baas in eigen huis, en het huis ten koste van de gemeenschap.

Waar dit dossier meer mee te maken heeft dan met verzuiling, is met een schaduwconomie die ook in Vlaanderen bestaat. Daarmee bedoel ik het netwerk van studie bureaus, instellingen en firma's die in quasi politieke sfeer zitten en waar leden van politieke partijen „iets” mee te maken hebben.

Daarom twee concrete vragen en/of voorstellen. Zijn de politici bereid uit dat netwerk te geraken ? Dan moeten wij op zoek gaan naar een aantal voorstellen en maatregelen die dat onmogelijk maken.

Ten eerste, het Rekenhof schrijft dikke boeken en lange aanklachten over dossiers zoals dit. Ook de Inspectie van Financiën maakt dikke rapporten met negatieve adviezen die al te vaak opzij worden gelegd. Op welke manier zullen die instellingen en diensten — en ik herinner eraan dat het Rekenhof een instrument is van het Parlement — worden gebruikt om eventueel sanctionerend op te treden ?

Ten tweede, en om te beginnen met onszelf, laten wij ook in de Vlaamse Raad de voorstellen overnemen die hebben gecirculeerd in het nationaal Parlement. Er werd onder andere voorgesteld dat alle verkozen politici zouden bekend maken waar zij hun inkomsten vandaan halen, van welke raden van beheer van VZW's en firma's zij deel uitmaken. Dat zou een geweldige opklaring zijn. Dat voorstel circuleert al jaren in de Senaat maar heeft de eindstreep nog niet gehaald.

Via dit dossier wil ik hiervoor een pleidooi houden. **(Applaus bij AGA-LEV)**

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb met belangstelling ge-

luisterd naar de interpellanten. Deze interpellatie staat in het teken van de vraag of al dan niet regelmatig wordt opgetreden bij het gunnen van kantoormeubilair voor de complexen Markies en Boudewijn.

Ik dank de interpellanten want zij geven mij een uitstekende gelegenheid om in de Raad uiteen te zetten hoe alles is verlopen. Men heeft de administratie, het studie bureau en de firma's die erbij betrokken zijn, en zelfs de Executieve maar daar maak ik mij minder druk om, ten onrechte van onregelmatigheden en van een gebrek aan objectiviteit beschuldigd.

Ik hoop dat straks daarover geen enkel misverstand meer bestaat. De interpellanten en ieder lid van de Vlaamse Raad kunnen, indien zij zulks wensen, het hele dossier inkijken, zowel de verslagen van de stuurgroep, de rapporten van het studie bureau, de adviezen van de Inspectie van Financiën, als de nota's die wij hebben voorgelegd aan de Executieve en de beslissingen van de Executieve. Ik ga uiteraard deze dossiers hier niet voorleggen. Het is evenmin gebruikelijk dat uit de adviezen van de Inspectie van Financiën wordt geciteerd. Ik zal u echter wel haar advies in de verschillende fasen mededelen.

Voor alle duidelijkheid wil ik eerst en vooral het beleidskader schetsen waarbinnen de procedure is verlopen en waarin alle beslissingen voor de bezettingsklare afwerking en bijgevolg ook van de meubilering van de beide gebouwen werden voorbereid en getroffen. Ter zake was ik bevoegd tot 18 oktober 1988 omdat ik als Voorzitter van de Executieve ook de bevoegdheid had voor personeelsaangelegenheden, logistiek, gebouwen, enzovoort. Sinds 18 oktober 1988 is collega Sauwens bevoegd. Het antwoord dat ik nu verstrek, is in naam van ons beiden. De heer Sauwens zal uiteraard des gewent antwoorden op de vragen die specifiek aan hem werden gesteld.

Ten onrechte wordt het dossier gekoppeld aan „verzuiling”. Ik heb deze term een paar keer door beide interpellanten horen vallen. De heer Geysels heeft het probleem in een

ruimer kader gesteld, onder meer in verband met de lijst van de Raden van Beheer waarvan de politici deel uitmaken. Dit is natuurlijk een ruimer debat. Zoals gezegd, schets ik vooreerst het beleidskader waarbinnen de beslissingen werden genomen.

Binnen enkele maanden zal het Markiescomplex worden ingenomen en binnen een goed jaar zal ook het Boudewijncomplex volledig zijn afgevoerd en ingericht. In beide kantoorgebouwen worden plus minus 2200 ambtenaren geïnstalleerd. Ik heb hierover reeds herhaaldelijk gesproken, omdat het steeds onze bedoeling is geweest in het hart van Brussel een Vlaamse administratie te vestigen met eigen erkenbare stijl, afgestemd op de eigentijdse behoeften van een modern en toekomstgerichte administratie, die zich onder meer dient te vertalen in een optimale dienstverlening aan de burger, een efficiënte werking van de administratie en een doelmatig gebruik van buretica en informatietechnologieën.

Teneinde dit globaal concept uit te werken, hebben wij de voorbereiding van de beslissingen niet overgelaten aan de Ministers of de kabinetten. Inderdaad, wij zijn overgegaan tot de oprichting van een stuurgroep „Huisvesting van de Vlaamse Gemeenschap”. Deze stuurgroep werd medio 1985 opgericht op initiatief van mijn toenmalige collega van Financiën en Begroting, de heer Schiltz, en van mijzelf, met als doel het grondig onderzoek van de huisvestingsdossiers in al zijn functionele, juridische, technische en financiële aspecten.

Deze stuurgroep bestaat uit : de Secretaris-generaal van het Ministerie van Vlaamse Gemeenschap ; de Directeur-generaal van de Algemene Technische Diensten voor wat de technische aspecten betreft ; de Directeur-generaal van de Algemene Administratieve Diensten voor de functionele aspecten ; de Directeur-generaal van de Administratie voor Financiën en Begroting voor de financiële aspecten ; een vertegenwoordiger van het kabinet van de Minister van Financiën en Begroting, vroeger collega Waltniel en sinds 18 oktober 1988 mijzelf ; een vertegen-

Geens

woordiger van het kabinet van de Gemeenschapsminister bevoegd voor de huisvesting van de Vlaamse administratie, tot 18 oktober 1988 ikzelf en sinds 18 oktober 1988 de Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer.

Deze stuurgroep, opgericht in 1985, is door de opeenvolgende Executieven — zowel door de nog proportionele Executieve in 1985, als later door de twee volgende Executieven waarvan CVP en PVV deel uitmaakten, evenals door de huidige Executieve — van bij de aanvang bij alle dossiers betrokken. Na iedere beslissing hebben wij de uitvoering ervan laten opvolgen en coördineren door de stuurgroep die werkt als een college van deskundig bevoegde ambtenaren. Zijn besluitvorming geschiedt bij consensus. De werkzaamheden van de stuurgroep worden voorbereid door een project-team dat bestaat uit een vertegenwoordiger van de Secretaris-Generaal, een vertegenwoordiger van de algemene administratieve diensten, een vertegenwoordiger van de algemene technische diensten en een vertegenwoordiger van de Administratie van Financiën en Begroting. Dit project-team dat multidisciplinair is samengesteld, omvat uitsluitend ambtenaren die voor deze taak ter beschikking zijn gesteld.

Op voordracht van de Minister van Financiën en Begroting en mezelf, na een gunstig advies van de Inspectie van het Departement van Financiën en ook op voorstel van de stuurgroep zelf, hebben we op 6 mei 1987 eenparig een deskundig studiebureau aangewezen. De kwaliteit ervan is op die manier zeker verzekerd. Dit studiebureau dient ten eerste, op basis van een grondig en methodisch onderzoek van de administratie, een inrichtings- en bezettingsmodel uit te tekenen dat een efficiënte administratie garandeert en ten tweede, de ontwerpen, de lastenkohieren en de aanbestedingen van de verschillende uit te voeren werken en leveringen opstellen en uitvoeren en dus ook van het dossier „kantoormeubelen”. Ten derde, moet het de coördinatie van deze werken leiden.

Het dossier kantoormeubilair maakt deel uit van deze globale aanpak en ik geloof dat dit de enige goede werkwijze was en blijft.

Het heeft volgende weg afgelegd : op voorstel van de stuurgroep en na gunstig advies van de Inspectie van Financiën werd door de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting en door mezelf aan de Vlaamse Executieve voorgesteld alle leveringen en werken voor de bezettingsklare afwerking van de twee kantoorgebouwen — waaronder uiteraard de levering en de opstelling van het meubilair — te gunnen, ofwel bij algemene, ofwel bij beperkte offerteaanvraag. Dit voorstel is op 13 januari 1988 door de Executieve unaniem aanvaard.

Op de vraag die hier enkele keren werd gesteld waarom niet tot openbare aanbesteding werd overgegaan, antwoord ik dat de gevolgde procedure van beperkte offerteaanvraag volledig wettelijk is. De wet voorziet in de mogelijkheid om, op basis van objectieve gunningscriteria op de meest voordelige bieding in te gaan, en dit binnen een geselecteerde, kwaliteitssterke markt.

In de tweede fase is op voorstel van de stuurgroep, andermaal met gunstig advies van de Inspectie van Financiën, op 12 juli 1988 door Minister Waltniel en mezelf, volgend voorstel ter beslissing voorgelegd aan de Executieve die het met eenparigheid heeft goedgekeurd op 13 juli 1988.

Ten eerste, de levering van het „kantoormeubilair” te gunnen bij wijze van beperkte offerteaanvraag ; ten tweede, hiertoe alle firma's uit te nodigen die een jaarlijkse omzet van honderd miljoen hebben — en groot werk vergt een soliede firma — en een vermogen om voor honderd miljoen frank te leveren binnen een termijn van twintig weken — uitvoeringstermijn voor het Markiescomplex. Na een algemene enquête bij meer dan zestig firma's werden 32 firma's door de stuurgroep geselecteerd. Het ging hier dus niet om een beperkte offerte waarbij men maar drie of vier firma's aanspreekt. De aangehouden selectiecriteria zijn in-

gegeven door de zorg voor kwaliteitsvolle uitvoering en financiële haalbaarheid. Wij hebben geen beroep gedaan op de openbare aanbesteding waarbij alleen de prijs speelt maar wij hebben tevens ook andere functionele en technische kwaliteitscriteria in ogenschouw genomen. De wet op de overheidsopdrachten van 14 juli 1976 waarvan ik mede-auteur was en die door het bedrijfsleven algemeen werd gevraagd, stelt dat offertes zowel algemene als beperkte, op dezelfde voet moeten worden gesteld als de algemene en beperkte aanbestedingen.

Hoe werden de gunningscriteria bepaald ? De technische kwaliteit kwam in aanmerking voor veertig procent, de vormgeving voor twintig procent en het prijsniveau voor veertig procent. Bij gelijkwaardige bieding moesten in aanmerking worden genomen met gelijk gewicht de prijsreducties, de prijsconsequenties en de referenties. Ten slotte werden op 6 mei 1988 de Voorzitter van de Executieve en de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting gemachtigd om een lastenkohier te ondertekenen en tot offerteaanvraag over te gaan, zoals hoger eenparig bepaald en beslist door de Vlaamse Executieve. Het lastencohier, dat door het studiebureau werd opgesteld, werd onderzocht door de stuurgroep, en door de Directeur-generaal van de Algemene Technische Diensten van ons Departement ondertekend. Het is op basis daarvan dat wij de beperkte offerte hebben uitgeschreven. De opening van de biedingen heeft plaatsgehad op 2 september 1988. Het studiebureau heeft tijdens de maand september 1988 het onderzoek van de verschillende biedingen gedaan en een verslag opgemaakt. Dit verslag werd door de stuurgroep op 6, 10 en 13 oktober 1988 grondig onderzocht. Dit leidde tot een eenparig voorstel. De loten 1 en 3, de werktafels, de loten 2 en 4, de werkstoelen en het lot 6, de bureelkasten, zouden worden gegund. Het lot 5, bezoekersstoelen, zou niet worden gegund wegens de minderwaardige kwaliteit van de ingediende offertes. Het lot 7, de archiefkasten, zou slechts worden gegund na een proefopstelling.

Geens

De Inspectie van Financiën bracht hierover op 11 en 12 oktober 1988 enerzijds een gunstig advies uit betreffende de loten 2 en 4, 5, 6, 7 en adviseerde anderzijds om voor de loten 1 en 3, inzake de levering van werkbladen voor respectievelijk de ambtenaren van niveau 1 en ambtenaren van niveaus 2, 3 en 4, „ofwel deze loten te gunnen aan een andere firma dan voorgesteld door de Stuurgroep, ofwel de procedure met een ander bestek te herbeginnen”.

Op 17 oktober 1988 heeft de Vlaamse Executieve na grondig onderzoek en bespreking met eenparigheid een beslissing getroffen.

De datum is in niets verdacht. Wij hebben er altijd naar gestreefd dit dossier af te werken binnen de gestelde timing. Immers, begin juli 1989 moeten onze eerste ambtenaren de gebouwen van het Markiescomplex betrekken en bijgevolg wensten wij deze zaak af te handelen, zoals gepland. Wij hebben toen een eenparige beslissing genomen, dus zowel de PVV-collega's als wijzelf. Er werd beslist over te gaan tot de heraanbesteding van de percelen 1 - 2 - 3 - 4 en 6 van de beperkte offerteaanvraag voor de levering en plaatsing basis-kantoormeubilair Markiesgebouw en Boudewijnlaangebouw te Brussel, en dit na aanpassing van de administratieve bepalingen en gunningsvoorwaarden van het desbetreffende bestek. De heraanbesteding zal beperkt worden tot de lijst van aannemers die initieel werden uitgenodigd tot de aanbesteding van 2 september 1988. Het gaat om 32 aannemers.

Er werd ook beslist het perceel 5 van de onder punt 1 vermelde beperkte offerteaanvraag te integreren in de aanbesteding „meubilair vergaderzalen”, het perceel 7 van de onder punt 1 vermelde beperkte offerteaanvraag slechts toe te wijzen na een nader grondig onderzoek op basis van een proefopstelling ter plaatse.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve werd belast met de uitvoering van deze beslissingen. „

Terloops wil ik er op wijzen dat ten eerste het gunnen bij offerteaanvraag

niet zo exceptioneel is, integendeel. Het laat ons toe rekening te houden met het beste bod, niet alleen qua prijs. Ten tweede waren wij ook bekommerd om de tewerkstelling bij onze eigen fabrikanten, maar ik merk op dat wij niet kunnen bepalen waar de meubelen geproduceerd moeten zijn. Dit zou strijdig zijn met de Europese richtlijnen en reglementeringen. Dit was de situatie op 18 oktober 1988.

Op 18 oktober 1988 werd de nieuwe Vlaamse Executieve geïnstalleerd en werd de bevoegdheid voor de huisvesting van de Vlaamse Administratie aan Gemeenschapsminister Sauwens overgedragen. Enkele dagen later, met name op 24 oktober, werd het dossier hem officieel overgemaakt. Vanaf deze datum vergadert de stuurgroep onder leiding van het Kabinet van Gemeenschapsminister Sauwens. In uitvoering van de beslissing van de Vlaamse Executieve van 17 oktober 1988 werd het lastenkohier herwerkt en na nazicht door de Algemene Technische Diensten aan de stuurgroep voorgelegd. Deze bracht hierover op 24 november 1988 een eenparig gunstig advies uit, nadat ook de juridische dienst inzake overheidsopdrachten de administratieve bepalingen had onderzocht en over de gunningsdocumenten gunstig had geadviseerd.

Het nieuwe lastenkohier bevatte ten opzichte van het eerste dossier onder meer de volgende wijzigingen, waarbij bovendien rekening werd gehouden met de opmerkingen van de Inspectie van Financiën.

Ten eerste werd voor de werkbladen een bijkomende voorwaarde gesteld : alle werkbladen in eenzelfde kantoor – het gaat om grotere kantoren in een halfopen inrichting – dienen onderling schakelbaar te zijn en dit om functionele redenen.

Ten tweede komen de niet conforme biedingen en de biedingen die onbetwistbaar van een te lage kwaliteit waren, voor de berekening van de gemiddelde waarden niet in aanmerking. Wij hebben biedingen met een te lage kwaliteit en de niet conforme biedingen uit de berekening van het

gemiddelde uitgesloten om aan het gemiddelde een juister gewicht te geven.

Ten derde wordt de beoordelingsprocedure in drie duidelijk afgeleide fases opgesplitst. Fase 1 omvat het onderzoek van de inschrijvingen op hun conformiteit. Fase 2 omvat het toekennen aan de conforme inschrijvingen van een globaal appreciatiecijfer volgens de drie basiscriteria voor de gunning, die ook de eerste keer geldig waren, namelijk veertig procent voor de technische kwaliteit, twintig procent voor de vormgeving en veertig procent voor het prijsniveau. De tweede fase omvat eveneens de selectie van de meest gunstige inschrijvingen die aan de selectienorm voldoen. Zij moeten een globaal appreciatiecijfer hebben van ten minste tachtig op honderd en voor de technische kwaliteit en de vormgeving afzonderlijk een deelwaardering hebben die ten minste gelijk is aan de gemiddelde waardering, met een minimum van acht op tien. De biedingen die aan de hogervermelde selectienorm voldoen worden als gelijkwaardig beschouwd.

In een derde fase zouden de aldus als gelijkwaardig beschouwde inschrijvingen worden beoordeeld op basis van de volgende eindcriteria : de verhouding prijs/kwaliteit, de eventuele prijsreducties en prijsconsequenties, de eenheidsprijzen voor mogelijke toebehoren en tenslotte de referenties en dit alles naar gelijk gewicht.

Het aldus gewijzigd lastenboek werd op 24 november 1988 door collega Sauwens ondertekend en alle firma's voorkomend op de lijst gebruikt bij de eerste offerteaanvraag werden uitgenodigd. Er werd mij de vraag gesteld waarom ik op 17 oktober niet meteen ben overgegaan tot de toewijzing. De reden daarvoor is dat een paar collega's vonden dat, geplaatst tegenover het negatief advies van de Inspectie van Financiën over bepaalde loten en zij twijfels hadden over bepaalde procedures, het dossier in zijn geheel opnieuw moest worden doorgenomen. Wij hebben toen eenparig beslist de zaak uit te stellen. De opening der biedingen van de heraanbesteding had plaats op 16 december 1988 en het Studiebureau leg-

Geens

de het eindverslag van haar onderzoek aan de Stuurgroep voor op 31 januari 1989. Het onderzoek omvatte de drie gunningsfases zoals hoger geschetst en voorzien in het lastenkohier.

Op basis hiervan werd door de Stuurgroep op 31 januari 1989 een gemotiveerd voorstel tot gunning bij consensus uitgebracht, dat volledig in overeenstemming is met het voorstel van het studie bureau.

De Inspectie van Financiën bracht op 15 maart 1989 zonder enige opmerking gunstig advies uit over de voorgelegde gunningsvoorstellen.

De Vlaamse Executieve besliste op 23 maart 1989, weliswaar niet bij eenparigheid, de leveringen te gunnen overeenkomstig het voorstel van de stuurgroep, met name :

Lot 1 — Werktafels : meest gunstige bieding : SAMKO-BURO voor een bedrag van 73,3 miljoen frank hetzij 41 procent van de totale aanbesteding.

Lot 2 — Werkstoelen : meest gunstige bieding : ETALO voor een bedrag van 30,5 miljoen frank hetzij 17 procent van de totale aanbesteding.

Lot 3 — Vergadertafels en werkvlakken : meest gunstige bieding : SAMKO-BURO voor een bedrag van 6,1 miljoen frank hetzij 3 procent van de totale aanbesteding.

Lot 4 — Kantoorkasten : meest gunstige bieding : MEWAF voor een bedrag van 70,1 miljoen frank hetzij 39 procent van de totale aanbesteding.

Tot daar, mijnheer de Voorzitter, de volledige historiek van dit dossier.

Op de concrete vragen van de heer Denys kan ik het volgende antwoorden.

a) Waarom werd na de eerste beperkte offerteaanvraag geen rekening gehouden met de uitspraak van de Inspectie van Financiën en een beslissing genomen conform haar advies ?

In het globaal antwoord werd reeds

zeer duidelijk gesteld dat de Inspectie van Financiën dd. 11 oktober en 12 oktober 1988 gunstig advies uitgebracht op het voorstel van beslissing voor de loten 2 en 4, 5, 6 en 7 en voor de loten 1 en 3 adviseerde deze ofwel te gunnen aan een andere Firma dan door de Stuurgroep voorgesteld, ofwel de procedure met een ander bestek te herbeginnen.

Ik wil nogmaals herhalen dat de Vlaamse Executieve dd. 17 oktober 1988 beslist heeft tot heraanbesteding en bij de nieuwe gunningsprocedure wel degelijk rekening heeft gehouden met het advies van de Inspectie van Financiën.

De bewering als zou de eenparig genomen beslissing van de Vlaamse Executieve dd. 17 oktober 1988 geen rekening houden met het advies van de Inspectie van Financiën is derhalve onjuist.

b) Waarom moesten in de tweede aanbesteding plots ook de meubelen voor het Boudewijnlaancomplex worden meebesteld en mochten enkel de inschrijvers van de eerste ronde meedingen ?

De beide beweringen getuigen van een zeer gebrekkige dossierkennis en zijn tevens volledig onjuist.

Wat de eerste vraag betreft, volstaat het te verwijzen naar de eerste bladzijde en dus de aanhef van het lastenkohier van de eerste offerteaanvraag :

“Omschrijving, opdracht en offerteaanvraag : de opdracht die onderwerp uitmaakt van dit bestek en deze beperkte offerteaanvraag heeft tot doel het leveren en plaatsen van basismeubilair – in een eerste fase in het gebouw, gelegen Markiesstraat 1 en in een tweede fase in het gebouw, gelegen Boudewijnlaan 30, te Brussel,,.

In het tweede lastenkohier werd deze omschrijving letterlijk overgenomen. Van de meubelen voor het Boudewijnlaancomplex was dus zowel in de eerste als in de tweede offerteaanvraag sprake.

Wat de tweede bewering betreft, wil ik nogmaals herhalen dat de Vlaamse

Executieve in haar beslissing van 17 oktober 1988 uitdrukkelijk heeft gesteld dat alle tot de eerste offerteaanvraag uitgenodigde firma's, 32 in totaal, opnieuw tot de heraanbesteding dienen te worden uitgenodigd.

Van deze beslissing werd in geen enkel opzicht afgeweken.

c) Waarom werd op 23 maart 1989 niet verwezen naar de uitslag van de eerste beperkte offerteaanvraag ?

Wanneer de Vlaamse Executieve beslist heeft om geen gevolg te geven aan de eerste offerteaanvraag en derhalve aan het resultaat hiervan, kan zij bij de heraanbesteding onmogelijk verwijzen naar de uitslag van de eerste offerteaanvraag. Een dergelijke verwijzing zou trouwens strijdig zijn met de wetgeving op de overheidsopdrachten.

Op de concrete vragen van de heer Van der Sande kan ik het volgende antwoorden. Een eerste vraag betrof de niet-toewijzing aan de goedkoopste bieder.

Ik wil mijn collega Van der Sande er op wijzen dat er een grondig onderscheid bestaat tussen, enerzijds, een openbare aanbesteding waarbij moet worden gegund aan de laagste regelmatige bieder – en dit was tot voor een vijftiental jaar een klassieke methode in België, hiervoor is echter een nauwkeurig prijsbestek noodzakelijk – en, anderzijds, een offerteaanvraag waarbij moet worden gegund aan de “meest voordelige,, offerte, rekening houdend met de gunningscriteria bepaald in de wet en in het lastenkohier.

Bij een offerteaanvraag is het prijs criterium slechts één van de criteria, wat tot gevolg heeft dat de “laagste,, bieding niet altijd de “meest voordelige,, bieding is.

Zoals reeds meermaals toegelicht in mijn globaal antwoord, wil ik nogmaals stellen dat de Vlaamse Executieve op 23 maart 1989 de gunningen heeft toegewezen aan “de meest voordelige offertes,, en dit volkomen conform de wetgeving.

De enige correcte vraag die kan gesteld worden is of men al dan niet

Geens

het "beste meubel,, voor ieder lot heeft weerhouden. Het antwoord daarop is zeer duidelijk en onbetwistbaar ja. Daar wij zelf niet deskundig zijn om dit na te gaan hebben wij een beroep gedaan op een studie bureau die het hele dossier heeft onderzocht.

Tweede vraag van de heer Van der Sande : de binding naar een bepaalde syndicale organisatie.

De selectienormen en de samenstelling van de lijst van de uit te nodigen firma's werd door de Vlaamse Executieve eenparig goedgekeurd op 13 juli 1988. Deze lijst omvatte 32 firma's die allen aan de norm voldeden.

Tot op vandaag is de samenstelling van de vergadering van de aandeelhouders nog geen element dat opgenomen wordt bij de gunningscriteria.

Een derde vraag betrof de inhoud en advies van de Inspectie van Financiën en de afwijking hierop.

Zoals ik reeds meedeelde, werd op geen enkele wijze afgeweken van dit advies dat zoals ik reeds eerder heb gezegd ter inzage ligt.

Een vierde vraag hield verband met de ontwijking van het prijseffect.

Het "prijseffect,, of met andere woorden het gewicht dat aan het prijsniveau wordt toegekend, bedroeg zowel bij de eerste als tweede offerte-aanvraag veertig op honderd.

Een volgende vraag van de heer Van der Sande was of aan alle in het lastenkohier voorziene voorschriften gevolg werd gegeven.

Welnu, bij de beoordeling van de offertes werd zowel door het Studie bureau als de Stuurgroep er nauwkeurig op toegezien dat de voorschriften van het lastenkohier objectief en integraal werden toegepast. De Vlaamse Executieve heeft deze voorstellen integraal overgenomen.

Er werd ook gevraagd waarom die twee loten niet werden gesplitst. Zoals reeds gezegd, hadden wij zowel in het eerste als in het tweede bestek de mogelijkheid van gunning aan de twee opengelaten. Van de mogelijk-

heid om te splitsen hebben wij geen gebruik gemaakt. Op grond van een op 23 maart 1989 genomen beslissing, hebben wij een globale toewijzing gedaan en wel om de volgende redenen.

Ten eerste, door het groter volume bood men een lagere prijs.

Ten tweede, de prijsvastheid. In het lastenkohier is nergens een prijsaanpassing in functie van de index of wat dan ook voorzien. Dit betekent dat het kantoormeubilair van het Boude wijnlaancomplex over één jaar aan dezelfde gunstige eenheidsprijzen als vandaag zal worden geleverd.

Ten derde, is er het voordeel van de homogeniteit van het meubilair. Bovendien heeft op die manier de concurrentie ook sterker gespeeld. Dat is de essentie van het dossier.

Ik wil u nog meedelen dat in dit dossier niets te verbergen is. Alle documenten kunnen worden ingekeken. Wij hebben ons omgeven met alle mogelijke garanties. Een studie bureau en de Stuurgroep werden aangeduid om de zaken vooraf grondig voor te bereiden, en wij hebben deze adviezen steeds opgevolgd. Wij hebben de stuurgroep uit deskundigen van onze eigen administratie aangeduid, die trouwens ondersteund werd door een projectgroep. De Inspectie van Financiën werd steeds geconsulteerd en hun advies opgevolgd. De beslissingen en ook die van 17 oktober 1988 werden eenparig door de Executieve genomen. Deze eenparigheid was er niet bij de definitieve toewijzing, hoewel de gevolgde gunningsprocedure wèl degelijk conform de wetgeving en het voorafgaandelijke onderzoek was.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, dit is een dossier waarbij het argument van de bevoordeling van wie ook, om welke reden ook, niet kan worden ingeroepen. Wij hebben ons ter zake louter gesteund op enerzijds, de wetgeving en de ten uitvoering van deze wet uitgevaardigde reglementering en anderzijds, de wens om een zo goed mogelijk geheel van kantoormeubilair voor de twee gebouwen waarin onze Administratie zal worden gevestigd, uit te kiezen.

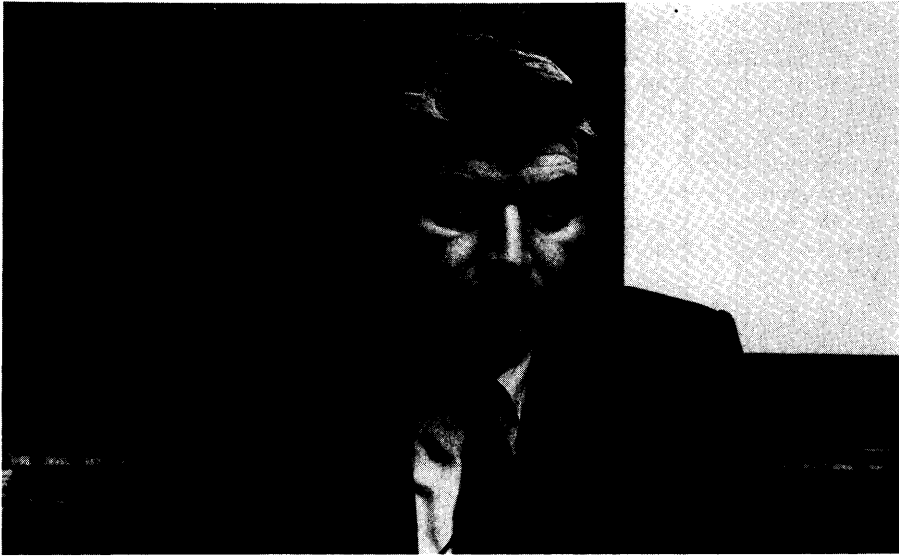
De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Gemeenschapsministers, collega's, Minister Geens heeft aangetoond dat de toewijzing van de opdracht binnen het raam van de wet van 14 juli 1976 op de overheidsopdrachten, is gebeurd. Noch collega Van der Sande, noch ik hebben dit in twijfel getrokken. Wij beweren wel dat, onzes inziens, er aanwijzingen zijn dat van de gaatjes in de wet – geen enkele wet is voor honderd procent waterdicht – gebruik werd gemaakt om een bepaalde firma te bevoordelen. Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, dit wordt bewezen door het feit dat u onze twee fundamentele vragen handig hebt ontweken. U hebt niet geantwoord op de eerste vraag, waarom de Executieve op 17 oktober beslist heeft de eerste aanbesteding niet te aanvaarden en een nieuwe aanbesteding uit te schrijven. U hebt enkel gezegd dat dit gebeurd is.

Minister G. Geens : In het dossier dat op 17 oktober aan de Executieve werd voorgelegd, werd door de Inspectie van Financiën geadviseerd twee loten te gunnen aan een andere onderneming dan degene die was voorgesteld door de stuurgroep. Bovendien waren bepaalde collega's, wat het bestaande lastenkohier betreft, de mening toegedaan dat sommige elementen ervan duidelijker moesten worden gedefinieerd. Dit hebben wij gedaan en met dit document dezelfde groep van ondernemingen als bij de eerste offerteaanvraag aangeschreven.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter van de Executieve, u weet dat paragraaf 2 van artikel 15 van de wet bepaalt dat men per lot kan toewijzen, men hoeft niet de aanbesteding globaal toe te wijzen. Men had dus het lot dat luidens het advies van de Inspectie van Financiën niet tot discussie aanleiding gaf, kunnen toewijzen. Men zette de Executieve aan om de door haar opgestelde gunningscriteria te volgen. Er was een advies in die zin. Uw uitleg kan ons derhalve geenszins overtuigen.

De tweede zeer fundamentele vraag



Ook SP-Raadslid J. Van der Sande interpeleerde over de levering en de plaatsing van het kantoorneubilair in het Markies- en het Boudewijncomplex te Brussel, ten behoeve van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

is waarom men de gunningscriteria heeft gewijzigd. Daarop hebben wij geen antwoord gekregen. Bij de tweede reeks gunningscriteria werd trouwens iets nieuws ingevoerd. In mijn interpellatie ben ik niet al te technisch geweest maar ik voel mij verplicht om nu op de technische aspecten van het probleem iets dieper in te gaan.

Iedere aanbesteding moest voldoen aan een zogenaamd gemiddelde, onder meer inzake technische kwaliteiten, om niet geweerd te worden.

Wij stellen vast, collega Van der Sande heeft daarop ingespeeld, dat men dit gemiddelde kan manipuleren. Dat is naar ons gevoelen ook gebeurd omdat de firma CV Samkoburo, een viertal aanbestedingen heeft gedaan met de bedoeling om het gemiddelde te bereiken. Een normale aanbesteding doet dit slechts éénmaal. Daarenboven heeft een rechtstreekse dochtermaatschappij, NV De Ahrend, ook nog meegedaan in de aanbesteding.

Men heeft dus op een zeer handige wijze, binnen de wet, dat gemiddelde gebruikt en ik durf haast zeggen zelfs gemanipuleerd, om MEWAF, die op één van alle vragen, die inzake de technische kwaliteit werden gesteld, niet heeft geantwoord. Deze vragen en de antwoorden luiden als volgt.

Ten eerste, is het werkplan gemakkelijk verstelbaar qua hoogte ? Ja.

Is de draagkracht lade minimum 15 kg ? Ja.

Is de stratifié "high pressure laminate", dikte 0,7 mm, krasvrij, sigaretproef ? Ja.

Is de volkern dikte 12 mm, krasvrij, sigaretproef ? Ja.

Is de spaanderplaat met dikte van minimum 8 mm en een densiteit van minimum 650 kg per m³ ? Ja.

Is de netto-dikte van het werkblad minimum 30 mm of 12 mm ? Ja.

Is de sluiting met twee reproduceerbare sleutels voorzien ? Ja.

Zijn de laden 100 procent uittrekbaar ? Ja.

Zijn de lussen metalen elementen onzichtbaar ? Ja.

Is (zijn) het (de) schakelblad met analoge structuur, analoge afwerking en faciliteiten voorzien ? Ja.

Op één vraag van de elf heeft men geen antwoord gegeven. Deze vraag luidde : zijn de spaanderplaten aan de boorden versterkt met massieve houten lat ? Welnu, op die basis heeft men een aanbesteding, die zestien miljoen lager lag gewoonweg geweerd.

Het spijt me dat Minister Sauwens op dit punt niet is ingegaan. Immers, zijn Kabinetschef heeft gezegd dat de bedrijven de openbare aanbesteding meer "strategisch,, dienen aan te pakken. Ik heb evenwel de indruk dat de uitdrukking "meer strategisch,, betekent dat in de eerste plaats het gemiddelde diende te worden opgedreven, zoals Samkoburo dat heeft gedaan. Ik had gehoopt dat u, Minister Sauwens, dit in uw antwoord zou weerleggen. U heeft dat niet gedaan.

Daarenboven rijst er nog een tweede vraag, namelijk of u — vermits ik vandaag heb vernomen dat u dit dossier opnieuw bij de Executieve heeft ingeleid en in het licht van de grote twijfel in verband met het feit dat men gebruik zou maken van dezelfde handelwijze zoals de eerste keer, ten einde die zaak opnieuw te bekijken — en er een nieuw onderzoek zal aan wijden.

Trouwens, collega Flamant zal namens onze Fractie een motie in die zin indienen. (Applaus)

De Voorzitter : De heer Van der Sande heeft het woord.

De heer J. Van der Sande : Minister Geens heeft gezegd dat de stuurgroep medio 1985 werd opgericht. Vermits die stuurgroep en dat studie-bureau bij de eerste offerteaanvraag reeds bestonden en werden geraadpleegd, waarom heeft men dan niet toegewezen ? Nadien hoeft men zich niet te verschuilen achter hun betrokkenheid bij de tweede offerteaanvraag, dit was ook zo bij de eerste offerteaanvraag.

Van der Sande

Inzake de gunningscriteria was de prijs slechts één punt daarvan. Welnu, mijnheer de Minister, Financiën heeft u ter zake terecht gewezen. Ik begrijp dat u zegt dat u aan een andere firma diende toe te wijzen. Dat is duidelijk. U diende toe te wijzen aan een firma die inderdaad, conform het bestek, de laagste prijs had ingediend en bijgevolg het eerste was geklasseerd, namelijk MEWAF. Voor alle anderen heeft u de eerst geklasseerden voorgesteld, daar was het dus in orde. Maar waar u de tweede geklasseerde heeft voorgesteld in de plaats van de eerste geklasseerde, heeft men neen gezegd. Dat is zeer duidelijk. Men had dus geen tweede heraanbesteding moeten doen.

Mijnheer de Minister, uit mijn contacten met de bedrijven heb ik ervaren — en ik ben daarover zelf enigszins verbaasd — dat het opnieuw indienen van zulk een dossier of een nieuwe offerteaanvraag aan die bedrijven het werk van drie maanden kost gedurende één maand. Dit betekent bijgevolg een ernstige investering.

U zegt dat u de beperkte offerteaanvraag hebt gericht naar de firma's met een omzet van honderd miljoen frank en die voor honderd miljoen frank binnen de twintig weken konden leveren enzovoort.

Mijn bemerking daarbij is dat men zich daarop niet moest baseren indien men de tewerkstelling in Vlaanderen had willen bevorderen. In dat geval had men de selectie moeten doen bij produktiefirma's, firma's die hier in Vlaanderen zelf meubelen produceren.

Mijnheer de Minister, men houdt u trouwens met arendsogen in het oog — daarmee bedoel ik niet die van Den Ahrend — om na te gaan wie de inhuizing zal doen.

In het nieuwe lastencohier, dat trouwens gans werd herwerkt, komen opnieuw de criteria voor van prijs, technische kwaliteit, vormgeving en dergelijke. Het is zeer handig gespeeld. De heer Denys heeft het trouwens reeds gezegd : Den Ahrend en Samkoburo hebben drie biedingen gedaan en hebben het gemiddelde op-

gedreven door het feit dat — wat geen toeval meer is — de beide firma's, de norm op dat vlak tot 19 op 20 hebben opgedreven, waardoor het gemiddelde op 18,5 kwam ; men moest immers minstens 16 op 20 halen of minstens het gemiddelde. Door de drie biedingen van de twee zelfde firma's werd het 18,5 op 20. Zij hebben handig hetzelfde spelletje gespeeld. MEWAF was de goedkoopste firma en had slechts 18,33 zoals de heer Denys reeds stelde, waardoor deze firma uitgesloten werd.

De heer Denys heeft er tevens op gewezen dat de opsplitsing bij de toewijzing wel mogelijk was. Inderdaad, uw bestek vermeldt dat u zich voor de verschillende percelen en onderdelen van percelen het recht voorbehoudt ze geheel of gedeeltelijk al dan niet toe te wijzen. Op basis daarvan had u een opsplitsing kunnen doen.

Tenslotte heb ik geen antwoord gekregen op mijn pertinente vraag of er met proefopstellingen werd gewerkt, of er contacten met de firma's zijn geweest en of Samcoburo al dan niet werd bezocht.

Minister G. Geens : Ik wil er voor waarschuwen dat er geen misverstand mag bestaan. Minister Sauwens heeft vandaag een nieuw dossier ingediend bij de Vlaamse Executieve. Dat is echter niet het dossier van het meubilair, maar van de afwerking van de kantoorruimte. Daarover werd nog geen enkele beslissing genomen. Wat het andere dossier betreft, daarover werd een definitieve beslissing genomen op 23 maart 1989.

In de nieuwe voorwaarden van de offerte van na 17 oktober heeft inderdaad bij de keuze de gemiddelde waarde van alle biedingen voor de technische kwaliteit en vormgeving sterker doorgewogen, door het feit dat nu alleen nog de conforme en technisch ernstige biedingen in ogeschouw werden genomen. Dit gemiddelde werd berekend door het Studiebureau en beoordeeld door de stuurgroep. Wij hebben ons vertrouwen gegeven aan een studiebureau, dat trouwens voor veel openbare besturen werkt, omdat wij daarvoor binnen de eigen Administratie niet over de nodige mankracht beschik-

ken. Onze administratieve diensten hebben telkens de volledigheid en de betrouwbaarheid nagecheckt en dit gebeurde altijd op basis van een eenparige aansluiting bij de voorstellen gedaan door het studiebureau.

Indiening van moties

De Voorzitter : Door de heer Flamant werd tot besluit van deze interpellaties een met redenen omklede motie ingediend die luidt als volgt :

“De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellaties van de heren Denys en Van der Sande en het antwoord van de Minister ;

— nodigt de Executieve uit de genomen beslissing inzake het meubilair voor het Markies- en het Boudewijncomplex te herroepen en om het dossier ter zake aan een nieuw onderzoek te onderwerpen. „

Door de heren Verhaegen werd tot besluit van deze interpellatie een eenvoudige motie ingediend die luidt als volgt :

“De Vlaamse Raad,

— gehoord de interpellatie van de heer Denys tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, en de heer Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de aankoop van meubelen ten behoeve van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de interpellatie van de heer Van der Sande tot de Ministers Geens en Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de levering en de plaatsing van kantoormeubilair in het Markies- en het Boudewijncomplex te Brussel ;

— gehoord het daarop door de Minister verstrekt antwoord ;

— gaat over tot de orde van de dag.,

De Raad zal zich over deze moties tijdens een volgende openbare vergadering moeten uitspreken.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ik wens te doen opmer-

Denys

ken dat ik ten eerste betreur dat Minister Sauwens, aan wie ik twee concrete vragen heb gesteld onder meer in verband met uitlatingen van zijn Kabinetschef, het niet nodig heeft gevonden daarop te antwoorden.

Mijnheer de Voorzitter, ik zou willen vragen dat, indien verklaringen in de pers worden afgelegd de Raad er bij de Minister zou op aandringen om ten minste op de gestelde vragen een antwoord te geven.

De Voorzitter : Gemeenschapsminister Sauwens heeft het woord.

Minister J. Sauwens : Mijnheer de Voorzitter, de vragen die werden gesteld hadden vooral betrekking op de beslissing van 17 oktober 1988. Er was een onderlinge afspraak dat Voorzitter Geens in mijn naam zou antwoorden. Ik sluit mij dan ook volledig bij zijn antwoord aan. Sinds 24 oktober 1988 heb ik de dossiers behandeld volledig conform de wetgeving, de overheidsopdrachten en het lastenboek. Wij hebben uiteindelijk

de meest voordelige gunning aan de Executieve voorgesteld. Ik sta dus achter het dossier zoals ik het aan de Executieve heb voorgesteld.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

MOTIE VAN DE ORDE

Voorstel tot aanvulling van de agenda

De heer G. Verhaegen : Mijnheer de Voorzitter, ik vraag het woord bij motie van orde.

De Voorzitter : De heer Verhaegen heeft het woord.

De heer G. Verhaegen : Mijnheer de Voorzitter, ik stel een wijziging van de agenda van morgen voor. Een lid in de SERV die door ons als technicus was aangeduid heeft ontslag genomen. Daarom moeten wij een plaatsvervanger voorstellen. Wij heb-

ben alle desbetreffende stukken bij de Griffie ingebracht. Aldus kunnen wij morgen in die vervanging voorzien. Dit moet als aanvulling bij de agenda gebeuren, anders is het niet mogelijk.

De Voorzitter : Indien hiertegen geen bezwaar is is aldus besloten. *(Instemming)*

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen morgen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

— De vergadering wordt gesloten om 17.55 uur.
